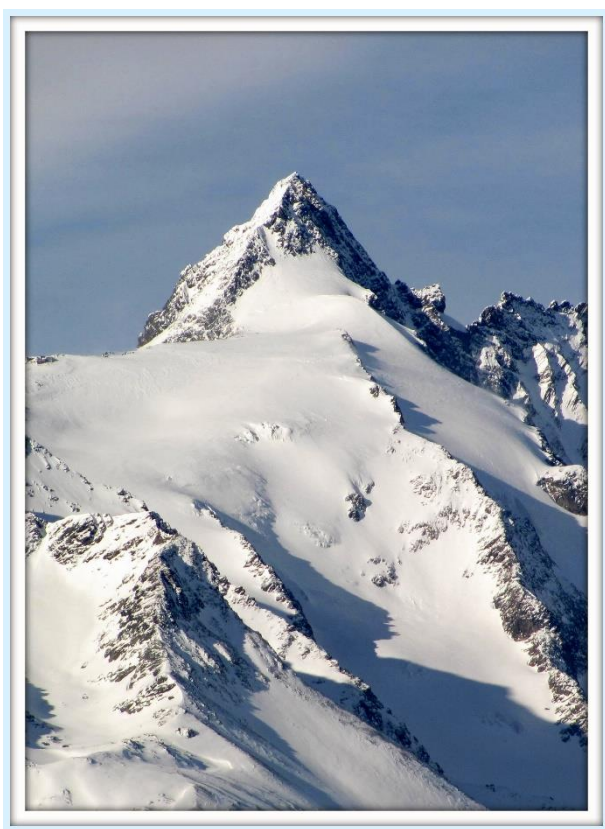
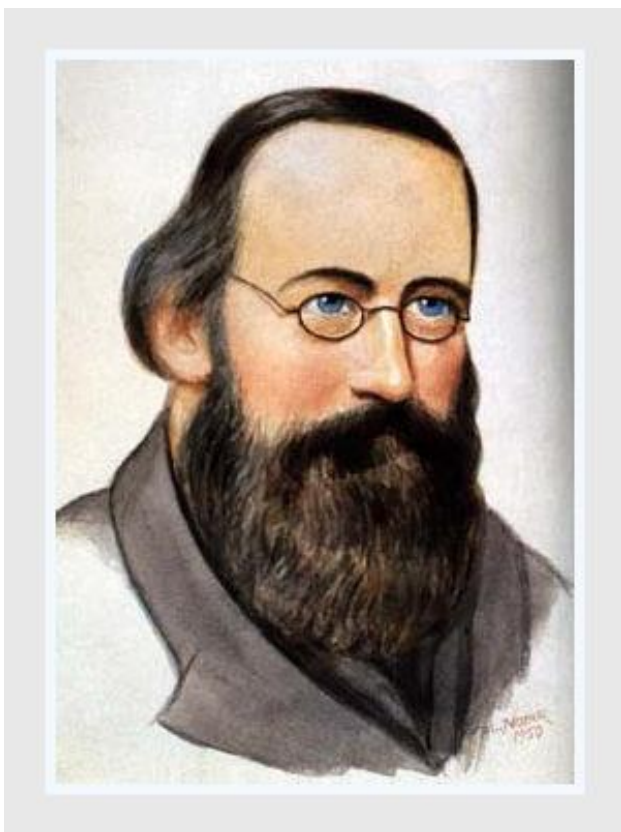

Grossglockner

Evangelij gora

Z notranjo besedo sprejel in v poetičnem jeziku zapisal leta 1842
prerok Jakob Lorber
Prevedla Sara Pavlič
Izdano v samozaložbi 2025
www.novorazodetje.si

Prerok Jakob Lorber 1800 - 1864

"Vsi, ki prisluhnejo Jezusu Kristusu, ko govori po kakšni apostolski duši, se čudijo njeni modrosti in odgovorom. Kajti takšna duša lahko osramoti vse pismouke. Njene besede so vrhu tega polne tudi ljubezen obujajoče modrosti, ki se ji ne morejo upirati in ji ugovarjati niti njeni nasprotniki. "

(Berlenburška biblija)

Grossglockner

Evangelij gora

Uvod

Poslušajte, ter nato glejte in spoznajte

Ljubi otroci, če hodite za Menoj, potem Mi sledite v vsem; ne imejte poželenja po sprehodih po nizkih dolinah, jarkih in globelih, ki so pogosto polni golazni, nečistega zraka in neredko polni medsosedskega prepira, prerekanja, sovraštva ter vsakršnih tatvin in medsebojnega preklinjanja, temveč pojdite radi z Menoj v gore in na višine! Tu boste vsakokrat doživeli ali govor na gori, ali spremenjenje, ali nasičenje z malo kruha, ali očiščenje gobavosti, ali zmago nad najmočnejšimi skušnjavami, obuditev od mrtvih in veliko takega in za vas sedaj še neizgovorljivega; ja, vzemite celo otroke s seboj in na njih boste zelo jasno prepoznali blagoslov gora!

Kdor je telesno slaboten, naj se ne boji blagoslovljenih gora, kajti njihove vrhove obteka krepilni dih duhov življenja. Resnično, na gorah in višinah, tu se vrtijo blažene vrste in krasijo dehteče vrhove z zlatimi rožami večne ljubezni! O, preverite še danes prebivalce gora, ali največkrat ne osramotijo močno prepirljivcev dolin, vasi, trgov in mest! Krščansko gostoljubje prebiva neomadeževano samo še v gorah; spravljava sloga ne prebiva v mestih globine, v dolinah in globelih, - iskati jo morate samo v gorah, tu je doma, tako med rastlinami in živalmi in prav tako neredko tudi med ljudmi.

O, pustite dva sovražnika stopiti na dehteče vrhove Alp: neredko boste doživeli in videli, kako se sovražnika ljubkujeta kot prijatelja. Volk, ta krvoločna zver, ki hlepi samo po krvi, neredko išče, resnično, v gorah svojo zdravilno rastlinico in pri tem opravilu

prizanese čredi bleketavih ovac.

O, ozrite se nazaj na prve očete očetov na Zemlji: prebivali so na višinah gora! Z v nebo štrlečega Sinaja sem Jaz dal Mojzesu svete table, na katerih so bile ljudem umazane globine z zlatimi črkami večnega življenja zapisane in globoko vrezane preproste postave.

Ni potrebno, da vam povem več o vseh svetih gorah, tudi ne o šoli vidcev in oznanjevalcev moje večne Besede; - le pogosteje pojdite v gore in prav radi ostajajte na njih, pa boste vsekdar izkusili polnost blagoslova večne ljubezni svetega Očeta! "Kulm" (hrib pri Gradcu, op. p.), ki sem vam ga že enkrat svetoval, bo dal onemu, ki se bo iz ljubezni do Mene povzpел na zeleni hrib, tisto, kar je dal Tabor Petru, Jakobu in Mojemu Janezu. Toda poslušajte, Jaz ne pravim "mora", tudi ne "naj"; samo kdor more in kdor hoče, naj sledi Meni, svojemu Učitelju in Očetu, tako bo tudi kmalu skusil, zakaj sem nebeško pridigo govoril ljudem z gore! Čas imate, vendar kolikor prej, toliko bolje, - to si zapomnite, amen! To vam pravim Jaz Oče, popolnoma svet in poln ljubezni do vas; poslušajte, amen, amen, amen!

1 Grossglockner kot oče gora in dežele

Čudovita se vam zdi posrečena podoba, kako kralj gora, ki se imenuje "Grossglockner", veličastno iz srede svojih velikih bratov drzno dviga svojo glavo in se ozira na vse strani, kjer so njegovi otroci; toda še bolj čudovito bi se vam zdelo, če bi vas Jaz po dobrem redu, začeni od najmanjših potomcev, vodil k njemu.

Seveda se boste gotovo nekoliko začudili, če vam dokažem, da vaša Štajerska in Slovenija na tej strani reke Drave nima niti enega hriba, ki ne bi bil potomec tega očeta gora; toda ne gre za to, - na koncu se bo pri seštevanju vseh resnic že pokazalo, koliko zgrešenih udarcev je bilo pri tej razlagi.

In tako torej glejte: Če se vzpnete na vaš Schlossberg (v Gradcu), ali na tako imenovani "Rosenberg", ali na Plabutsch, ali na Buchkogel, ali se odpravite čisto dol na zadnje obrobje Slovenskih goric, vam pravim: Na vseh teh gorah, skupaj s tistimi v Alpah, na katere ste se že povzpeli, še vedno hodite po vznožju Grossglocknerja.

Komur bi bilo to težko verjeti, bi moral, da bi imel najbližjo gorsko pot, na primer začeti svoje potovanje tukaj na tako imenovanem "Buchkoglu", od tam pa se neprestano držati gorskih hrbtov - ki seveda ne bodo vedno enako visoki, vendarle pa dovolj visoki, da se bodo razlikovali od dolin -, pa bo po tej, seveda nekoliko težji poti že po enem dnevu potovanja prispel do tistih Alp, ki povečini ločijo Štajersko od Koroške, potem pa mu ni treba drugega, kot da nadaljuje naporno pot prek vseh Alp, in če je sicer trdnih nog lahko računa na to, da bo v največ desetih dnevih dospel že v bližnjo okolico našega Grossglocknerja, ne da bi mu bilo treba

samo enkrat iti čez kakšno globoko dolino.

To potovanje ga bo potem gotovo prepričalo, da je vaš "Buchkogel" skupaj s svojimi odrastki, ki se razprostirajo še naprej, še prav gotovo povezan z Grossglocknerjem, s tem očetom gora. Kdor pa ne misli delati takšnega precej naporenega potovanja, naj v tem primeru vzame samo dober zemljevid, kjer lahko veliko bolj udobno s prstom naredi enako potovanje, pa se bo gotovo prepričal o pravilnosti te trditve.

"Da," boste rekli, "to je lahko vse res, saj sta celo severni in južni tečaj med seboj povezana, in tako sta lahko povezana tudi Buchkogel in Grossglockner; toda kaj bo nastalo iz te povezave? Kje se iz tega vidi kakšen evangelij?"

Jaz pa pravim: Samo malo potrpežljivosti, otročiči Moji! Kajti med Buchkoglom in Grossglocknerjem je dovolj stvari in prostora, da lahko v zemljo tega prostora vsadimo dobro gorčično zrnce, ki bo pognalo in svoje korenine in veje razširilo tako daleč, kakor naš veliki oče gora razširja svoje roke in otroke!

Tu se lahko postavi tole vprašanje: "Ali kaj pomeni, da tam zgoraj Grossglockner dviga svojo glavo nad vse gore, v neki drugi deželi spet kakšna druga gora, ki je še višja od njega, in spet v neki tretji deželi še tretja, ki se ozira čez vse druge?"

Tukaj odgovarjam na to vprašanje čisto na kratko in ne rečem nič drugega kot to, da je to zares zelo potrebno, ker je od presežne višine takšnih gora v naravnem smislu odvisna ohranitev ne samo tistih dežel, v katerih so, temveč celih celin kot npr. Evrope od treh vam deloma že omenjenih gora, Azije in Amerike pa od njihovih gora, itn.

Pri odgovoru na to vprašanje pa se že takoj spet pojavlja drugo, in

sicer naslednje, ko pravite: "Kako to? Kako je to mogoče?" Jaz pa vam tudi na to odgovorjam na kratko: Prav tako kot je življenje telesa odvisno od glave; kajti če jo telesu vzamemo ali drugače močno poškodujemo, je pri priči končano tudi življenje vsega preostalega telesa.

Ta odgovor naj vam za zdaj zadošča; kajti odnos takšnih gora do druge dežele je prav tak kot odnos glave do preostalega telesa. Četudi življenje ne izhaja neposredno iz glave, pa je vendar glava glavni sprejemni organ naravnega življenja, od katerega šele nato, upravljajoč celo telo, to življenje prehaja v vse njegove dele. Človeško telo ima še mnogo drugih udov, in te lahko izgubi, ne da bi zaradi tega izgubilo življenje; toda najvišji ud telesa se ne more izgubiti brez izgube življenja.

Vidite, ravno tako je tudi z našimi najvišjimi gorami. Vi bi sicer lahko odkopali celoten Buchkogel, celo višjih Alp bi se smeli lotiti, če bi se tega želeli in imeli moč za to; toda če bi se kdo lahko lotil tudi Grossglocknerja in ga zravnal enako kot prej omenjeni Buchkogel ali kakšne druge Alpe, tedaj to početje ne bi potekalo tako nekaznovano kot planiranje Buchkogla ali kakšne druge pomembne višine.

Kajti takšna manjša planiranja ne bi imela skoraj nobenih škodljivih posledic, planiranje Grossglocknerja pa bi kmalu povzročilo v nepredvidljivo velikem delu dežel večno zimo ali jih spremenilo vsaj v zelo veliko morje.

Tu se boste že spet vprašali: "Kako to? In kako je to mogoče?"

Majhen primer vam bo takoj ponazoril zadevo.

Glejte: Veste, da gre iz telesa vsa kri v glavo! Če je glava ločena od telesa, kaj tedaj naredi kri? Vidite, zdaj smo pa že tam; kajti sami

pravite: "Tedaj bo kri vendar pri priči iztekla iz žil in se izlila po telesu, zaradi česar se bodo potem žile in vse telo sesedli; telo pa bo s tem zagotovo umrlo!" Prav tako je tudi pri takšni gori, ki je prav tako sprejemnik najmogočnejših Zemljinih notranjih vodnih izvirov, ki jih s svojo ogromno težo zadržuje spodaj in jim skozi svoje pore dovoli izstopiti samo toliko, da je s tem vsa širna dežela namakana, kolikor je potrebno; presežek teh stalnih izhlapevanj notranjega vodovja pa on sam najskrbneje poseša iz zraka spet vase. Da pa se ne bi tako zlahka oddaljila od njega, jo spremeni v trajen led in trajen sneg, zaradi česar ga lahko zelo redko opazimo brez megle in oblakov.

Kar pa on dela, morajo - čeprav v manjšem razmerju - ob svojem času delati tudi vsi njegovi otroci in vnuki.

Zakaj pravim tukaj "otroci in vnuki"? - Iz preprostega razloga, ker so bile tedaj, ko se je oblikovalo gorovje, najvišje gore na Zemlji prve, ki so bile oblikovane, in šele potem druge, zapovrstjo, na način, ki vam je že znan! Samo pri tem, si ne smete morda misliti, da je bil na primer danes izoblikovan Grossglockner, jutri njegovi otroci in pojutrišnjem njegovi vnuki; med temi stopnjami oblikovanja so minila dolga časovna obdobja, ki se neredko raztezajo na več milijonov zemeljskih let, tako da v eni deželi komaj lahko najdemo dve gori, ki bi bili enako stari. Da pa spada naš Grossglockner k najstarejšim goram Zemlje, lahko spoznate najprej iz tega, da sem ga Jaz imenoval "očeta gora", drugič pa iz tega, ker je glava več dežel, in tretjič dokazuje to njegovo kamenje, ki se močno razlikuje od kamenja njegovih otrok in vnukov.

Kakor pa vse gore v primerjavi s svojim očetom pridobivajo višino, prav tako pridobivajo tudi starost; in kolikor bolj se njihovi vrhovi

krasijo z večnim snegom in ledom, toliko bolj vzvišene in pomembne postajajo. To si pač morate dobro zapomniti, kajti nadaljevanje bo pokazalo, koliko pomenov ima ta stavek. Zaradi tega se ne bomo spuščali v dolge stranske diskurze, temveč bomo takoj prešli na glavno stvar, in sicer najprej v naravnem, potem v duhovnem in končno v evangelijskem (religioznem) pogledu.

Kar veliko ljudi je, ki pravijo: "Položen hrib, ki ga oživljajo polja, travniki, sadovnjaki, gozdovi in pašniki, imam veliko raje kot sto Grossglocknerjev!"

Takšni ljudje imajo po eni strani sicer prav; kajti na večnem snegu in ledu Grossglocknerja se nikakor ne da zasaditi vinograda, niti takšna rastlina, kot npr. skalni mah, tam ne uspeva. Jaz pa vprašujem: Ali potem neko goro vrednotimo samo po njeni rastlinski rodovitnosti? Če gre za rodovitnost, potem je vsaka gora odveč; kajti v ravnini je delo vendar očitno lažje kot na kateri koli gori, in izkušnja vas je že gotovo poučila, da v ravnini vse prav dobro napreduje. Gotovo je neumno, da bi neko goro vrednotili po njeni rodovitnosti, kajti rodovitnost gora ni pogoj njihovega obstoja, marveč se ta vrti okrog čisto druge osi. Tako bodo svojo besedo že morali vzeti nazaj tisti, ki rodovitni hrib bolj cenijo, kot nerodovitni visoki ledenik, in zadovoljni bodo morali biti, če pravim: kvadratni seženj Grossglocknerjevega ledu je vreden več kot kvadratna milja najrodovitnejšega hriba!

In spet boste vprašali: "Le kako? Kako je to mogoče?"

Jaz vam pravim: Če gre samo za določen pridelek, potem si vi z očesom vaše glave sami gotovo ne morete zaslužiti - niti enega helerja, pač pa z vašimi rokami in nogami! Ali zaradi tega ni oko vendar vredno več kot roke in noge, ki bi jih brez očesnega vida

težko uporabljali?! In vendar je očesna pupila prav majhna v primerjavi z rokami in nogami! Saj se morate vendar vsake stvari, preden jo hočete prijeti z rokami, "oprijeti" z očesom, in prav tako tudi z očmi stopati pred nogami?!

Če torej to upoštevate, vam bo postalo jasno, zakaj postavljam kvadratni seženj ledene Grossglocknerjeve površine višje kot celo kvadratno miljo najrodovitnejšega gričevja; kajti tako kot bi vi brez oči z rokami in nogami prinašali malo sadov, tako bi tudi ravnine in hribovite pokrajine rodile zanemarljivo malo sadov brez večnega snega in ledu ledenikov. In potemtakem bi smel marsikateri premožen kmet oditi na Grossglockner in tam v Mojem imenu poljubiti njegov led; kajti od površine Grossglocknerjevega ledu, velike za poljub, je odvisna vsa rodovitnost njegovega posestva. .

Ali ne bi spet radi vprašali: "Kako to? Kako je to mogoče?" - Samo malo potrpežljivosti, saj bo kmalu!

Veste, da se po starem pregovoru enako rado družijo z enakimi. Če imate v vaši sobi kakršen koli vlažen kamen v zidu, se ta kamen ne bo tako zlahka osušil, temveč bo vsrkal še več vlage od vseh strani in bo torej svoj presežek vlage oddal zidu, ki ga obdaja: s tem bo povzročil velik vlažen madež v vaši sobi.

Vidite, prav tako je tudi z našim Grossglocknerjem! Tudi je zelo velik vlažen kamen v široko razprostranjenih deželah celine in tako privlači nase od zelo daleč naokrog odvečno vlago, ki lebdi v zraku. Če pa bi ostala ta vlaga na njegovih kamnitih stenah v kapljastem stanju, bi kmalu spet v velikih tokovih ušla temu velikemu kamnu in razdejala mnoge pokrajine v okolici. Da pa se kaj takšnega ne zgodi, pa ta gora s svojo višino in posebnostmi kamnin povzroča, da vlaga, ki jo je posrkala, takoj postane sneg, toča in led.

Tudi tu boste rekli: "Če je to res, potem mora sčasoma narasti prek vse Evrope!"

O ja, to bi se gotovo tudi zgodilo, če ne bi imel otrok in vnukov; toda ti otroci potem razbremenijo svojega očeta, in sicer tako: Ko njegovo snežno in ledeno breme od zgoraj in od zunaj narašča, se tudi spodnji deli ali spodnje in stare: snežne in ledene mase nenehoma vse bolj stiskajo in zmečkajo: ti vodni in zračni deli se zaradi takšnega pritiska vnamejo v nešteti majhnih delcih, se potem spet razkrojijo v megličaste hlape in izstopijo iz tega svojega zapora. In ker ima takšen ledenik svojo posebno privlačno moč samo v svojih najvišjih območjih, bi se ti hlapi, ki so ušli iz njegovih nižin in spodnjih območij, hudourniško razlili kot kapljasta tekočina v nižje ležeče ravnine ali pa bi se vsaj v višjih točkah pridružili snegu in ledu in ga kar naprej širili in množili, tako da bi v enem tisočletju pokopali pod seboj cele pokrajine.

Toda, da se ne zgodi niti eno niti drugo, je takšnemu deželnemu očetu gora postavljena ob stran nepregledna množica otrok, ki željno sprejemajo nase preobremenitev svojega očeta; in ker je še zanje preveč, čepi okrog njih spet množica vnukov, ki željno sprejemajo presežke. In šele s tem, kar je njim odveč, blagoslavljajo vso drugo prostrano ravnino.

In če boste vsaj deloma dojeli, boste tudi zlahka uvideli, zakaj se od takšne visoke gore skoraj v vse smeri žarkasto razprostirajo daleč razširjene, povezane gorske verige; in ne bo vam zvenelo ravno smešno, če vam povem da vi sami pijete iz vaših vodnjakov Grossglocknerjevo vodo, in da bi bilo v vaši deželi zanemarljivo malo izvirov, ki se ne bi morali z svoj rodovitni obstoj prvotno zahvaliti temu očetu gora.

"Ja," boste rekli, "toda kaj je potemtakem deževnica?" In na to vam odgovarjam, da v vaši deželi redko pade iz oblakov kaplja drugačnega dežja kot samo takšen, ki so ga nad to deželo poslali Grossglockner in njegovi daleč razprostranjeni otroci; in prav nič narobe ne bi bilo, če bi rekli: "Grossglockner dežuje nad našo deželo!"

Zakaj le? - Ker ima tri različne, daleč segajoče, močno delujoče roke, od katerih se ena v njegovih otrocih in vnukih razširja daleč na vse strani, druga v vseh izviroh, potokih, rekah in tokovih sega pogosto še dlje kot njegovi otroci in vnuki, najdalj segajoča roka pa je v oblakih, ki imajo ravno ob Grossglocknerju svoje središče za več dežel, in v njegovih daleč razširjenih otrocih skrbne stražarje in podrejena počivališča, kjer se zbirajo v čedalje večjih množicah hlapov. In če postanejo te množice npr. na Koralpah pregosto nakopičene, potem imajo takšne Alpe spet podrejene otroke, ki svoji materi poželjivo odvzamejo velik del njenih bremen. Ob tej priložnosti se ta tretja Grossglocknerjeva roka ponavadi razlije v blagodejen dež; ta skrbno podpre ubog rastlinski in živalski svet v ravninah in mu pripravi okusen obed.

Toda to je samo naravno-koristno opravilo in naloga tega očeta gora.

Poleg tega pa sta v ozadju še dve drugi in veliko pomembnejši nalogi, ki ju bomo spoznali šele v nadaljevanju tega sporočila; in šele ko ju boste spoznali, boste živo doumeli tudi čedalje pomembnejši pojem o veliki koristnosti takšnega, na videz mrtvega gorskega velikana. Kajti, resnično povem vam: Na svetu se vse dogaja narobe! Kjer vidite veliko živahnosti na Zemlji, tam je prav toliko smrtnosti; kjer pa verjamete, da je vse pogreznjeno v večno

smrt, tam največkrat vlada največja polnost življenja in njegova nepreračunljivo marljiva dejavnost.

Zaradi tega so bili večinoma vsi preroki in vidci doma na gorah; in Jaz Sam, ko sem bil kot človek na Zemlji, sem se najraje zadrževal na gorah. Na gori sem skušnjavca za večno prepodil; na gori sem nasitil toliko lačnih; na gori sem Svojo besedo razodel nebesom; na gori sem se trem vam - znanim pokazal spremenjen kot pravečno življenje; na gori sem molil in na gori sem bil križan.

Zato spoštujte gore; kajti resnično, kolikor višje se dvigajo njihovi vrhovi nad blatne globine človeškega koristoljubja, toliko bolj posvečene so in toliko bolj tudi v blagoslov vsej preostali deželi.

Kako je s tem, smo deloma že slišali; nadaljevanje pa vam bo vse to šele prav pojasnilo in osvetlilo, - in tako pustimo za danes, kakor je!

2 Pomen in nastanek železa

Da bi izračunali, kako pomemben predmet so v vašem gospodarstvu kovine, posebno železo, ne potrebujete ravno velikega matematičnega znanja.

Le kaj bi lahko naredili brez železa?! Ja, čisto gotovo lahko potrdite: Brez železa še nikoli ne bi bila natiskana niti ena črka; brez njega bi si zelo težko in z veliko truda pripravili svoja bivališča in še veliko težje in s še več truda potrebno obleko; ja, brez železa še danes ne bi bilo ladij na morju in nobenega voza na kopnem.

Brez železa ne bi imeli niti enega orodja, da bi rahljali zemljo in vanjo sejali žitno seme, - skratka: Brez železa bi bili naravno, v marsikaterem pogledu pa tudi duhovno, najrevnejša bitja na Zemlji tako, da bi vas vsaka žival prekosila! Toda s pomočjo te tako blagoslovljene kovine si lahko pripravite vse; iz železa lahko izdelate vso mogoče koristno orodje in instrumente. Niti preprostega groba ne bi mogli pripraviti umrlemu bratu brez železa, in zaradi tega bi morali trupla umrlih ali metati v reke, tu in tam zakopati v plitev pesek, ali pa jih nositi na najvišje, z večnim snegom in ledom pokrite gore, če bi hoteli, da vas ne bi obkrožal trajen kužen dih. Skratka, koristnost železa je odločilno prevelika, da bi jo lahko kadar koli zanikali.

Seveda bi marsikateri kratkovidnež rekel: "V sili, to je ob pomanjkanju železa in s tem tudi vseh drugih kovin, ki so vse odvisne od obstoja železa, bi si pač morali pomagati z lesenimi pripomočki."

To bi bilo prav, vprašanje je le, s čim bi tu lahko podrli drevo, s čim bi ga lahko obtesali in s čim izrezljali različno potrebno

orodje?! Vidite, iz tega je vendar jasno, da je ravno železo prvi pogoj v človekovi naravni sferi življenja; brez njega bi prenehala celo peka kruha, in ljudje bi se morali prehranjevati samo s surovimi naravnimi sadeži.

Ko smo tako s tem uvodnim razmišljanjem spoznali, kako nujna je ta kovina, pa si pogledjmo, kako je nastala.

Iz enega prejšnjih oznanil, in sicer posebno iz predstavitve Mojega velikega "gospodarstva" v glavnem delu, ki ste ga tudi sami tako imenovali (Haushaltung Gottes, 3 knjige), kjer je poročilo o plimovanju morja, veste, da se med plimo morskih voda ta kovina s pomočjo soli tega vodovja, predvsem pa zaradi vpliva ozvezdij, zbira v notranjosti Zemlje, in sicer v določenih, samo temu namenjenih hodnikih ali žilah,

To je prav in resnično, - ja, to zbiranje je tako dobro preračunano, da naslednjih 14.000 let ni mogoče te kovine popolnoma porabiti! Tu pa je treba postaviti še eno pomembno vprašanje o nastajanju železa: "Ali je to železo, ki ga ustvarjajo morje in ozvezdja, že tudi sposobno, da bi ga obdelovali in iz njega izdelovali vsakovrstno orodje?"

O ne, vam pravim, tako je še nedozorel sad, ki pa je že sposoben, da bo postal zrel in okusen in s tem tudi užiten, toda dokler ni zrel, ni niti prvo niti drugo!

In ker to zdaj vemo, se spet vprašajmo: "Kako pa potem postane železo zrelo?"

Na to vam lahko odgovori vsak rudar ali vsak botanik in vsak kmet in vam pove: "S pomočjo dežja in blagega sončnega sijaja vse lepo raste in zori!" In tako tudi je.

Dež je prvi pogoj za kulturo vsega, tako tudi za kulturo železa. Če

pa bi nepretrgoma deževalo, bi sadeže kmalu zadušil o in po daljšem času tudi použilo in naredilo gluhe kovine gora; da vse tako raste, mora biti povsem upoštevan pravi red.

Koga pa sem Jaz postavil, da dela takšen red na katerem koli nebesnem telesu? In kdo ga neprenehoma vzdržuje?

In spet se lahko vrnemo k našemu Grossglocknerju! Le dobro si ga oglejte, kako štrli kvišku, v zrak in v plasti oblakov, in kako ga obdaja na tisoče in tisoče skalnih škrbin in kleči!

Vidite, ta kralj gora ima veliko bolj razširjen krog delovanja za vsrkavanje elektrike in magnetnega fluida kot vaši strelovski in odvodniki neviht na strehah hiš.

Kaj pa je še, poleg tega, kar smo že slišali o njem, v prejšnjem sporočilu?

Vidite: ta gora je neverjetno veliko in močno zbirališče in skladišče električne in magnetne snovi! Če potem deluje daljinsko na tri vam že znane načine, posebno z namakanjem, oskrbuje tudi vse vode in predvsem dež s primerno količino elektrike in magnetnega fluida.

Ti dve polariteti pa sta v naravnem pogledu temeljni pogoj vsega razvoja in vse rasti, ter zorenja rastlinskega in rudninskega sveta in po teh dveh torej tudi živalskega.

Ker pa je naš Grossglockner tako mogočen zbiralec teh polaritet, lahko z malo besedami povemo, da se morajo rude podrejenih gora predvsem ledenikom zahvaliti, da so tako zelo koristne, saj so prav ledeniki urejevalci temperature nad vsemi pokrajinami pod njimi.

Ker to sedaj vemo, vas Jaz opozarjam edino in samo na to, da te visoke snežne in ledeniške gore, kakršna je pri nas posebno Grossglockner, svoje druge, že znane blagodatni delijo zemljinemu površju predvsem po svojih otrocih in vnukih; tako predvsem po

tej poti delijo tudi to elektromagnetno snov.

Kaj vse pa še tiči za to elektromagnetno snovjo in kako hitro se to razširja na vse strani, bomo po bliže spoznali šele ob duhovni predstavitvi tega gorskega očeta dežele.

Za zdaj pa bomo ta del končali in dodali samo kratko razmišljanje o tem, da se največje in najbolj blagoslovljeno delovanje rojeva in v splošno korist razvija tam, kjer slepo človeštvo misli, da ga je treba najmanj iskati in ga zato tudi najmanj išče.

In tako neredko izvira iz nepomembnega ledenega Grossglocknerjevega vrha veliko večje delovanje in se širi prek mnogih dežel, kot pa iz velikih svetih mest, ki nimajo kaj povedati, in ki so naredili in ponudili nesorazmerno veliko slabih izhodov, čeprav bi bili mogoči tudi dobri.

In tako je tudi vredna takšna gora veliko več kot vsa industrija Anglije, Francije, Severne Amerike itn.

Ker smo s tem razmišljanjem za srce, če že ne za matematični razum, pri kraju, bomo zdaj spregovorili o naslednjem, tretjem in s tem najkoristnejšem učinku našega Grossglocknerja; vendar pa za danes pustimo tako, kot je!

3 Gore kot regulatorji zračnih tokov

Potem, ko ste že marsikaj slišali o koristnosti našega Grossglocknerja, in se vam zdi, da je o tem že skoraj vse povedano, se gotovo sprašujete: "Kakšno koristno naravno lastnost bi takšna gora lahko imela poleg vsega, kar smo slišali?"

To vprašanje je res dobro; kajti temelj tega vprašanja je ravno še večja potreba, da bi radi še kaj koristnega zvedeli o tej gori. Ker se pa nikjer ne more izraziti kakšna potreba ali kakršna koli lakota po nečem, ki je ne bi bilo mogoče kakor koli nasititi, tako je tudi potrebo, ki se skriva v tem vprašanju, zagotovo mogoče potešiti.

Torej pazite! Pri priči bomo odprli našo shrambo in v njej boste našli za potešitev svoje potrebe veliko najboljšega kruha.

Torej kaj še zmore naš Grossglockner in tako tudi vsi ledeniki in druge gore na Zemlji?

Gotovo vsi dobro veste, da se Zemlja vsakih 24 ur in nekaj čez, zavrti okrog svoje osi; poleg tega vam najbrž ni neznan, da ima Zemlja tudi precejšen obseg.

Če vzamete Zemljin obseg, ki meri precej več kot 5000 nemških milj (nemška geografska milja je bila 7,420 km), in ga razdelite na toliko delov, kolikor minut vsebuje 24 ur in nekaj minut čez, boste presenečeno odkrili, da pride na vsako minuto nekaj milj.

Zdaj pa si zamislite Zemljo kot gladko kroglo brez gora, ki je vsaj še deset milj visoko deloma obdana s težkim atmosferskim zrakom!

Da bi pa lahko čim bolj dojel izjemnost tega pojava, morate vzeti samo stekleno kroglo in jo v posodi, napolnjeni z vodo, ali v sončnem žarku, ki sije v sobo skozi kakšno okno in je precej poln običajnega sončnega prahu, pa tudi morebitnega sodobnega, urno

zavrtite okrog njene osi. Prepričali se boste, da ta vrteča se krogla ne potegne s seboj niti delca vode, niti še tako lahkega praška, če se ta ne prilepi nanjo zaradi električne privlačnosti krogle, to pomeni da ga ne prisili v isto gibanje, v katerem je sama.

In ker smo ta poskus v duhu nekako že naredili, si oglejmo za primerjavo našo zemeljsko kroglo!

Povejte Mi: Kaj bi prisililo atmosferski zrak, da bi se vrtel skupaj z Zemljino kroglo okrog njene osi, če bi bilo Zemljino površje popolnoma gladko? Če pa atmosferski zrak ne bi krožil skupaj z Zemljo, kakšnemu zračnemu toku bi bila izpostavljena vsa živa bitja?

Če pa so že tako imenovani naravoslovci precej natančno določili najsilnejši vihar - da tam zrak ustvarja tako hiter tok, da preteče v eni sekundi skoraj 80 čevljev (26 m), pri tem razvije zračni tok že tolikšno silo, da z največjo lahkoto rova iz tal najdebelejša in najmočnejša. drevesa kakšne posledice bi šele imel tisti zračni tok, ki bi v eni minuti pretekel nekoliko nemških milj (to je v eni sekundi približno 5000 metrov)?

Ni potrebno, da bi vam nadrobneje opisoval posledice takšnega poskusa; kajti, če le nekoliko premislite, boste v trenutku morali nadvse jasno spoznati, da se pri takšnem zračnem pišu ne bi mogel obdržati niti kamniti mah. Kaj šele kakršna koli druga stvar. In kaj bi ob takšnem zračnem pišu reklo šele morje, bo zlahka doumel tisti, ki je vsaj enkrat videl morje tedaj, ko je divjal čez njegovo gladino močan vihar in so se vodne plasti dvigale druga nad drugo kot gore.

Če zdaj vse to nekoliko upoštevate, vam bo iz tega vendar morala biti očitna Moja očetovska skrb, ker sem v ta namen tako urejeno

postavil in utrdil gore po Zemljinem površju, da je zrak zaradi njih prisiljen; da se vrtil skupaj z Zemljo.

O tem boste seveda rekli: "Zakaj niso potem zaradi takšne uporabnosti gore vse enako visoke in ne potekajo enako kot meridiani od pola do pola?"

Na ta vprašanja lahko podamo tri veljavne odgovore.

Prvič so gore oblikovane tako, kot so, ker nočem in ne morem s postavitvijo kakšne stvari vedno dosegati samo enostranskega koristnega delovanja; in tako je prvi razlog že v prej oznanjenem koristnem delovanju gora očitno pred vami, zakaj so nekatere zelo visoke, nekatere manj visoke, in nekatere samo nepomembni hribi na ravninah.

Drugi pa je tale: Če bi bile vse gore enako visoke in bi se premočrtno vleklo od pola do pola, bi s tem nastopilo večno mirovanje zraka: zaradi tega bi kmalu. spodnje plasti začele trohneti in bi postale takšne kot v podzemnih katakombah. Povejte, kako bi bilo v takšnih razmerah z naravnim življenjem?!

Vidite, zaradi tega so gore postavljene navidezno najbolj nepravilno po Zemljinem površju. Jaz pa vam pravim, da je ta postavitev tako urejena z najvišjo znanostjo, da ima ravno zaradi nje zrak nenehno dovolj svobode in se mora razširjati križem kražem prek Zemlje, ter se s tem mešati in tretji; zaradi te dejavnosti se potem nad vsem Zemljinim površjem zmeraj znova v zadostnih količinah proizvaja tako imenovana električna ali bolj naravni življenjski fluid.

Če to samo nekoliko opazujete, se vam postavitev gora po Zemljinem površju, kot tudi njihove različne višine, ne bi več zdela nerodna in naključna, temveč nadvse modro urejeno.

4 Bistvo in vzrok ledeniške svetlobe

Zakaj pa so gore še iz tretjega razloga neenakih višin? Preostal nam je še odgovor na to vprašanje. Ta tretji razlog pa spet vsebuje tri glavne razloge, in sicer: Najprej morajo zaradi tega visoki gorski vrhovi tudi zgornjo zračno plast poganjati okrog Zemlje. Če bi bilo takšnih visokih gora na Zemlji preveč, bi to sčasoma v dolinah povzročilo tudi skoraj neprestano mirovanje zraka, ker bi gore vlekly s seboj preveč zgornje zračne plasti.

Ker pa je samo malo takšnih višin, je tudi zgornja zračna plast samo na nekaterih točkah prisiljena, da se premika v skladu z Zemljino rotacijo; od teh vrhov bolj oddaljene zračne plasti pa so s tem pognane samo v vrtinčasto gibanje v vse smeri, enako kot če razmeroma urno vlečete palico skozi vodo; ob tem so sicer deli vode, ki so pred palico, gnani s palico naprej, ob obeh straneh pa lahko vsakdo opazi množico vrtincev in valov, ki veliko počasneje sledijo palici, njihov vlek sam pa spet prisili v gibanje tiste dele vode, ki mejijo nanj.

Ti vodni vrtinci vznemirjajo vodo v globini, valovi pa vznemirjajo celotno vodno gladino; in tako lahko takšno vlečenje palice skozi vodo neredko prestavi v gibanje precej velik ribnik.

Vidite, to je torej zelo pomemben vzrok, zakaj le veliko manjši del gora štrli tako visoko v zrak. Večkrat ste že kaj slišali o tako imenovani ledeniški svetlobi. Kaj naj bi to bilo?

Nekateri naravoslovci so to svetlobo, seveda zelo nerodno, razložili tako, kot da bi izvirala še od sončnih žarkov, ki prodirajo sem preko daljnega severnega horizonta; samo to je popolnoma neutemeljeno in napačno. Ta svetloba je čisto pozitivne elektromagnetne vrste in

nastaja zaradi stalnega trenja takšnih gorskih vrhov z zrakom, ki jih obdaja.

"Ja," boste rekli, "to je že lahko tako; toda tu še ne uvidimo nobene koristi! In če bi bila morda ta njihova svetloba celo ta koristnost sama, vendarle vseeno ne uvidimo, zakaj so takšne velike Zemljine svetilke tako varčno postavljene po Zemljinem površju! Kaj ima močno oddaljeni prebivalec ravnine od pogosto več sto milj oddaljene ledeniške svetlobe?"

Če bi bila korist svetloba, bi imeli seveda popolnoma prav, če bi tako vprašali; samo s to precej pičlo ledeniško svetlobo nikakor ni tako. Svetloba je tu samo zunanji pojav, ki pa ima velik koristen učinek. Tako je potem vprašanje: V čem je ta koristen učinek? Poslušajte, stvar vam bom takoj pojasnil!

Veste, da je pravilna razdelitev elektromagnetnega fluida nujen pogoj vsega naravnega življenja. Če bi bilo sedaj v kakšni deželi preveč takšnih visokih gorskih vrhov, bi ti v celoti použili ves ta elektromagnetni fluid, da se ne bi niti atom le-tega izgubil v dolino; če pa jih sploh ne bi bilo, teh visokih vrhov namreč, tedaj pač življenje nikogar v dolini ne bi bilo na varnem, temveč bi na vsakem koraku prežala nevarnost, da bi ga zadela strela, ki bi se zlahka razvila iz zraka.

Torej vidite, to je resnična koristnost, ob kateri nastopi svetlikanje samo kot zunanji pojav.

Če pa bi vendarle bil kdo tukaj in takole ugovarjal: "Kaj ima potemtakem daleč razprostrta ravnina, npr. Poljska ali deloma tudi Madžarska, od Grossglocknerjeve elektromagnetne skrbnosti?"

Jaz pa pravim na to: Ta ledenik stoji tako dobro preračunano na svoji ločki, da če bi se samo za eno uro umaknil s svojega mesta,

ne bi bil več ledenik, temveč, kot je dovolj podobnih gora, samo gola skalnata gora.

Ledenik pa je samo zato, ker je na tisti točki, prek katere teče glavni elektromagnetni tok od severnega pola do južnega. Ta glavni tok teče sicer nad vsemi ledeniki Tirolske in Švice, in samo en vzhodni rokav še teče tu, kjer je Grossglockner; toda od tega življenjskega toka sprejema ravno toliko, da s tem s pomočjo drugih ledenikov ravno zadosti obvladuje vse pokrajine, tako da se tu razširja njegovo blagodejno delovanje ne samo čez vso Evropo, temveč še čez precejšen del Afrike.

Če potemtakem tudi prej omenjene večje evropske ravnine nimajo svojih ledenikov, pa tudi prek njih ne gre noben tako pomemben tok; za nepomembnejše tokove pa so povsod v ustreznem številu sorazmerno manjše gore, ki zmorejo prav gotovo in dobro regulirati takšne manjše električne tokove.

Tu boste vprašali: "Zakaj ne poteka od severnega do južnega tečaja splošen enakomerni tok?"

Če tako vprašate, tedaj bi morali še večkrat vprašati, in sicer: "Zakaj blisk nikoli ne zariše ravne poteze in tudi nikoli splošne, da bi lahko z enim udarcem udaril in vse pobil?"

Spet bi morali vprašati: "Zakaj teče le tu in tam kakšen potok, reka ali tok, in to ne premočrtno, ko vendar vsa preostala ravnina potrebuje vodo in namakanje prav tako kot tista, ki omejuje potek, reko in tok?"

In spet bi morali vprašati: "Zakaj je v kakšni deželi toliko in tako pomembnih jezer, v drugi pa ni najti niti sledu kakšnega jezera.

In tako bi bila še cela legija vprašanj. Samo ta tri odvečna naj vam

zadoščajo, da iz tega spoznate, prvič, koliko sem Jaz modrejši od ljudi; in drugič, ravno zato, ker sem Jaz toliko modrejši od ljudi, tudi najbolje vem, zakaj sem elektromagnetne tokove uredil tako posamezno in jim najprej načrtno določeno pot, na kateri so naši ledeniki povsem urejeni mejniki.

S tem bi imeli drugi temelj za drugi glavni vzrok in potem nam preostane še tretji.

Tu se boste seveda vprašali: "Kdor tu najde še en razlog, ta mora gotovo znati več kot šteti do pet!"

In vendar vam pravim, da je ravno ta tretji razlog najpomembnejši in najboljši, ter dodajam, da vam je ta razlog tudi najbližji in bi ga morali najprej najti, četudi bi - naravno vzeto - v očeh svoje duše bili še bolj kratkovidni, kot ste. Kajti kratkovidnost duše je prav dobra stvar. Kolikor bolj daljnovidna ali matematično razsodna je namreč duša, toliko bolj njene oči blodijo med daljnimi zvezdami stalnicami; zato pa skoraj v celoti izgubi dlake, ki so postavljene okrog njenega lastnega očesa.

"Kaj je potemtakem ta tretji temelj tretjega glavnega vzroka?" boste vprašali.

Jaz pa pravim: Potrpitate samo še malo! Rad bi vas nanj napeljal in videl, ali ga ne boste zgrabili z rokami; in tako torej pazite!

Ali še niste nikoli pomislili, zakaj imate samo dve roki in na vsaki samo pet prstov? Zakaj niso te roke vsaj še enkrat tako dolge, kot so, in nimajo veliko več prstov?

Ali pa se niste še nikoli vprašali, zakaj nimate več kot dve očesi in dvoje ušes, in te samo na eni strani telesa, kar zadeva oči, seveda? Še eno oko na hrbtu in še po eno uho na vsaki roki vendar ne bi smelo biti nekoristno!

Ali pa niste še nikoli razmišljali o tem, zakaj pri drevesih običajno samo ena veja štrli najvišje, druge pa so potem naravno postavljene niže? Skratka, tu je bilo podanih dovolj uvodnih vprašanj, videli pa bomo, ali po njih ne bomo prišli do tretjega temelja.

Čemu imate oči? - Na to vprašanje bo znal odgovoriti vsak otrok, namreč: da z njimi vidimo, ali - bolj razumljivo povedano - da zaznavamo osvetljene podobe zunanjih stvari.

Na to težko vprašanje smo odgovorili brez pomisleka in pri tem tudi spoznali, da nam v ta namen popolnoma zadostujeta dve očesi.

Sedaj pride drugo težko vprašanje: Čemu nam rabijo ušesa? - Tudi s tem vprašanjem bodo otroci hitro opravili in rekli: "Zato, da slišimo, ali - bolj razumljivo povedano zato, da gibanje in srečanja stvari zunaj nas zaznavamo v nas samih!"

Tako smo torej opravili tudi s tem težkim odgovorom, in izkušnja uči, da tudi v ta namen popolnoma zadostujeta dve ušesi, in prej bi lahko rekli, da sta marsikomu dve ušesi že bolj preveč, kot pa dve očesi.

Toda sedaj pridejo roke! Čemu so roke?

Menim, da si lahko na to vprašanje po pravici prihranimo odgovor.

Da sicer za vsako delo zadostujeta dve roki, je že od Adamovih časov več kot dovolj potrdilo izkustvo vseh časov, potem ko so ljudje že s tema dvema rokama veliko preveč storili in povzročili drug drugemu.

Ali vam še sedaj ne preide na misel tretji vzrok?

Torej poslušajte! Tako kot mora vsako telo človeka, živali in celo

drevesa, grma ali rastline, imeti določene ekstremitete, da z njihovo pomočjo korespondira (občuje) z zunanjim svetom, tako jih mora imeti tudi Zemlja. In potemtakem so naši ledeniki Zemljine oči, ušesa in roke, s katerimi na svoji dolgi poti okrog Sonca in s Soncem skozi širno sončno območje na najrazličnejše načine korespondira (občuje), in sicer najprej v pomembni korespondenci gledanja - kajti verjamete lahko, da planeti ne krožijo slepo po svojih tirnicah. - In drugič, Zemlja s tem korespondira zato, da sprejema harmonične sadove velikih gibanj drugih nebesnih teles in gibanja etra in svetlobe in, vsakovrstnih tokov na njej sami. - In tretjič, potem si s temi ekstremitetami opravlja potrebno dejavnost, ki je nujna, da sama regulira svoje gibanje, in s tem pomaga k pravilnemu gibanju drugih nebesnih teles, s tem pa izvaja vsa vam že oznanjena koristna opravila.

Vidite, to je tretji, in če le nekoliko razmislite, tudi gotovo najpomembnejši vzrok - prvič - za to, da takšni ledeniki obstajajo, drugič, da jih je tudi veliko manj kot drugih gora, in tretjič - da so na takšnem kraju.

In s tem smo vam tudi predstavili, kolikor je za vas potrebno, naravno koristnost teh gora; pri tem pa nikar ne mislite, da je krog že sklenjen, temveč ima tu izpostavljena točka še neskončno veliko koristnih odrastkov in vsak atom svoj odločilni, svojevrstni koristni učinek.

Kako mnogoteri so potemtakem koristna delovanja takšnega očeta gora, resnično, o tem bi lahko najpopolnejši angelski duh z najspretnjšim jezikom in najpreprostejšo govorico govoril vso večnost!

Več ni potrebno, da vam povem. Vendar, kolikor že ima takšna

gora naravnih koristnih učinkov, pa že en sam edini duhovni, o katerem boste slišali pozneje, odtehta vse naravne skupaj.

Vendar vam bo primerno kratko nadaljevanje popolnoma pojasnilo to, kar sedaj komaj temno slutite.

In s tem spet pustimo to za danes!

5 Duhovno in materialno

Že iz prejšnjih sporočil ste toliko vedeli, da vam zdaj že mora biti jasno, da vsa materija sama zase ni nič drugega, kot Moja misel, ki jo je utrdila Moja volja.

Po tem pravilu pač tudi naš Grossglockner ne bo nič več in nič manj, kot je vsa druga materija.

Kakšna razlika je potem pravzaprav med duhovnim in temu nasproti postavljenim materialnim, ko je tako eno kot drugo proizvod Moje volje?

V produktivnem pogledu tu ni razlike - toda toliko večja je v bistvu.

Temu se boste sicer nekoliko začudili; pogledjte si samo enega od umetnikov med vami!

Kaj je podlaga vse njegove produktivnosti? Tu ne morete najti in navesti ničesar drugega, kot edino njegovo voljo, to z drugimi besedami pomeni toliko kot: Vse, karkoli ustvarja, mora najprej hoteti; kajti brez te podlage bi težko kdaj kar koli ustvaril.

Ali pa iz tega sedaj nujno sledi, da mora ena in ista volja kar naprej tudi proizvajati eno in isto?

Ne, temveč ljubezen označuje modifikacijo (različnost pojavnih oblik) proizvodov, volja pa izgovori samo preprosti "Naj bo!", in tako nastane tudi tisto, kar je ljubezen že prej zaznamovala.

Vidite torej, ravno tako se dogaja pri Meni: Moja neskončna ljubezen tvori oblike in moč ljubezni, ki se tu imenuje volja, omogoči, da nastanejo! Del teh oblik obdrži volja zaradi poželenja ljubezni strnjene; drugemu delu pa daje ravno ta volja po zahtevi ljubezni svobodo, ki postaja vse bolj živa.

In tako ustreza materija, po Moji volji, ljubezni s tem, da je strjen temelj kot zadnja podlaga vsega duhovnega, in tako je v primerjavi z ljubeznijo to, kar se imenuje Moje "usmiljenje" .

Duhovno pa potem ustreza živi svobodi Moje ljubezni same in je to, kar se imenuje "milost" ali prava "samozavest" vsakega svobodnega bitja, ki izhaja iz svobodnega življenja Moje ljubezni in je duhovno popolnoma enaka z njo.

Iz te kratke uvodne napovedi lahko sedaj že zlahka razberete, da mora biti povsod, kjer je materija, kakor koli je že oblikovana, nujno navzoče tudi duhovno; kajti, če je materija usmiljenje, potem vendar ne more obstajati to usmiljenje kot odkupnina za samo sebe, temveč gotovo za višjo potenco, na katero je ravno to usmiljenje naravnano. Ali pa ste se vi že kdaj usmili samega usmiljenja?

Če pa se že vi usmilit nekoga drugega, potem bo gotovo pač tudi Moje usmiljenje tukaj za nekoga drugega in ne zaradi samega sebe!

S tem smo potem razložili tudi določeno nujnost materije za višjo potenco. Kje pa se potem mora muditi višja potenca? To je zelo pomembno vprašanje.

Če bi bil na primer kakšen potreben človek v kakšni zahodni pokrajini, povejte Mi, ali bi se hoteli usmiliti tega človeka in mu pomagati iz njegove stiske, ali bi šli s svojim usmiljenjem na vzhod, - ali se ne bi morali s svojim usmiljenjem obrniti tja, kjer je pomoči potreben? In ko bi ga tu našli, ali ne bi s svojim usmiljenjem ostali pri njem?

Če ste predelali ta vprašanja z vsaj nekaj pozornosti, vam mora biti vendar pri priči jasno, da so sirotišnica in reveži gotovo vedno skupaj. In tako bo tudi z materijo in duhovnimi potencami, da se

med seboj sprimejo in ena vsebuje drugo.

Če pa na Zemlji naletite na bolj in bolj odlično in s tem tudi vse večjo sirotišnico, boste lahko čisto naravno sklepali, da lahko odličnejša in večja sirotišnica sprejme več revežev kot manjša in manj odlična.

Prav tako je tudi z veličastnostjo in odličnostjo materije: na kolikor bolj veličastno in odlično kjer koli naletite, za toliko več duhovnih potenc je tudi tu.

Tako se bomo spet ozrli na naš Grossglockner! Poglejte ga, kako veličasten in odličen stoji tu, kot kralj med gorami; kajti, kjer se vrhovi drugih gora izgubijo v gole skale, ravno tu se naš Grossglockner šele začenja mogočno dvigati nad vse svoje gole sosede. In pogledjte njegovo večurno razsežnost na vse strani; pogledjte, kako je pokrit z večnim ledom in snegom; pogledjte številne potoke, ki derejo z njegovega skalovja, in pogledjte njegova strma slemena, kako so skoraj neprenehoma obdana z belkastimi oblaki! Ja, to goro boste spoznali že od daleč in z gotovostjo rekli "To je čisto gotovo naš Grossglockner; kajti njegov snežni sijaj, njegova višina in njegova obdanost s stalnimi oblaki - vse to je trden porok za našo domnevo!"

Vidite, tako odlikovanega boste našli! Ker pa je tako odlikovan, bo gotovo tudi odlična priprava, skratka je po svoje velik kos Mojega usmiljenja.

Že iz naravnega dela te gore smo spoznali daleč razprostrto veličastnost njegovega koristnega delovanja. Ob tem pa se vprašajte: "Ali bi si bilo sploh mogoče zamisliti takšna pravila, če tu ne bi prebivale duhovno-intelektualne potence, ki bi vse to vodile: ali bi bilo delovanje brez pritrdilne sile ali sil sploh

mogoče?"

Vidite, sile, ki tukaj tako delujejo, so ravno tiste duhovne potence, ki vse to opravljajo!

Zdaj je samo vprašanje: Ali so ti naravno koristni pojavi v zvezi s to goro glavni namen duhovnih potenc, ki jo obdajajo in v njej prebivajo, ali pa so samo stranski namen, po katerem morajo vse te duhovne potence zoreti za neki drug namen?

Na to vprašanje lahko odgovori kratek primer, in sicer ponovno z vprašanjem: Kaj je pri sejanju semen v zemljo namen tega dela? Ali je to setev sama na sebi ali pa ima setev še kak višji namen pred seboj?

S trohnenjem semen se sicer zemlja pognoji in postaja vedno bolj mastna; toda gotovo ne boste gledali tega koristnega učinka setve kot glavni namen takega dela, temveč boste rekli: "Zrnje sejemo v zemljo samo zato, da iz njega nastane nova bilka, ki nam mnogoterno povrne to, kar smo prej preprosto položili v zemljo."

Vidite, kako ima tudi prej omenjeni naravni koristni učinek te gore neki višji cilj - od gnojenja prsti z razkrojem semena v zemlji do mnogoterega živega sadu, ki nastaja iz njega!

Iz tega boste sedaj že sposobni nekoliko spoznati pravilnost tega, kar sem omenil na koncu predstavitve naravnih koristnih učinkov te gore, kjer je rečeno, kako visoko stoji ena duhovna točka ali atom nad vsemi doslej omenjenimi koristnimi učinki te gore.

To doslej povedano imejte zato samo za nujen uvod, brez katerega bi težko razumeli to, kar sledi! To, kar pa bo sedaj specialno sledilo, bomo prihranili za naslednje sporočilo; in tako naj bo spet dovolj za danes!

6 Boj duhov v naravi

Spomnite se nekaterih drugih Mojih razodetij iz narave, ki sem vam jih dal, v katerih je posebej razložena, kje ima živalski svet svoj izvor (op. glej "Zemlja in luna" in "Naturzeugneisse" str. 2), in takoj vam bo postalo jasno, zakaj smo v uvodu našo obravnavano goro imenovali odlikovana in velika sirotišnica.

Vidite, duše in duhovi, ki so običajno tudi še zelo zemeljsko usmerjeni, se zadržujejo predvsem v območju planeta, kjer so prej v telesu živeli. Ti duhovi so neredko še zelo jezni, zlobni in togotni zaradi tega, ker so tako kmalu morali zapustiti svoje začasno dobro življenje in se hočejo sedaj za to na vse mogoče načine maščevati. Čeprav Zemlje sicer ne morejo videti - kot sploh noben duh ne more videti ničesar, kar je zunaj njega, temveč samo tisto, kar je v njem -, pa po notranji primerjavi čisto natančno vedo, kje ali v kateri pokrajini Zemlje so; in ker so kot duhovi z naravno duhovnimi potencami v vidnem konfliktu (kontaktu), se tudi kmalu združijo z njimi, da bi s tem, kjer je le mogoče, škodovali Zemlji, ki jih je tako zgodaj pustila na cedilu.

Ker v duhovnem stanju s primerjavami tudi dobro vedo, da takšen zemeljski gorski velikan naravno koristi mnogim deželam okrog njega, se tudi posebno radi zadržujejo v njegovi soseščini. Poglejte samo sliko - če vam že manjka priložnosti, da bi si to goro v resnici ogledali -, in takoj se boste prepričali, da se okrog njega grmadijo skalne gmote druga na drugo; iz njihovih prepadov, krivin in zavojev se neredko naenkrat vzdignejo temno sivi oblaki, ki se tako, ko so se vzdignili preko slemen najvišjih skalnih vrhov in na določen način uzrli naš Grossglockner, nato pri priči spet

umaknejo nazaj in jih pogosto še tako močan veter ne more pregnati iz njihovih skrivališč.

Vidite, ta pojav je že zelo zanesljivo znamenje o navzočnosti takšnih čemernih in zlobnih duhov, in sicer že v povezavi z naravno duhovnimi potencami!

Če pa uprete svoje poglede višje k belim površinam našega ledenika, boste tudi tam odkrili skoraj stalne, bleščeče bele oblake in meglo. Ti oblaki in megle so prav tako duhovi, toda duhovi dobre vrste; med njimi so najvišje lebdeči za zaščito določeni angelski duhovi, bolj v globini ledenika pa so lebdeče megle; te se ponavadi izoblikujejo v linearno oblikovane progaste oblake, - tudi ti so duhovi dobre vrste, ki pa še niso popolnoma zreli za višino in se morajo šele s pozorno budnostjo in raznovrstnimi boji proti hudobnim duhovom usposobiti in dozoreti za višino.

Če bi bili v tej okolici in bi radi pogosto več dni opazovali te igre meglic, vam tudi v sanjah ne bi prišlo na misel, da bi se lahko med temi zračnimi potencami vnel kdaj resen boj; vendar, kdor bi imel čas počakati, da se te lahko potence res spopadejo, ta bi moral gotovo računati tudi na to, da bi med tem bojem oglušel in oslepel od blaznega strahu.

Kako pa tu nastane boj? Kaj je ponavadi povod za to? Če enkrat vemo za povod, nam tudi vzrok ne bo ostal neznan.

Vidite, že prej omenjeni hudobni duhovi krožijo naokrog zmeraj z maščevalnimi mislimi, da bi se nekoč polastili tega deželnega prestola dobroteljnosti, da bi nato mogli z njega trositi na vse strani veliko zlo! S tem namenom se zbirajo v spodnjih skrivališčih in delajo majhne izlete, da bi dognali, kako je s stražo in posadko prestola.

Če opazijo, da je okrog prestola čisto prazno, se ta novica kot misel hitro razširi daleč naokrog in kjer koli je kakšen res razpokan gorski vrh, povsod tu se pri priči začnejo razpotegovati in dvigati velike mase enako temno sivih oblakov; in če je bilo nebo pred tem popolnoma čisto, ga neredko v nekaj minutah že zelo na gosto prekrijejo takšne, pogosto povsem črne mase oblakov, ki se podijo križem kražem in se, kot imate navado reči, per ambages (po ovinkih) bližajo prestolu, da bi s tem gibanjem premotili njegove stražarje.

Ob takšni priliki je Grossglockner potem za kratek čas popolnoma brez oblakov in megle; kajti takoj ko stražarji vidijo takšno premetenost hudobnih duhov, se zberejo in skrbno poskrijejo po notranjih, velikih kristalnih templjih te gore.

Ko zdaj glavni kolovodje daleč razprostrtih hudobnih krdel vidijo, da prestol ni zaseden, takoj ukažejo svojim umazanim krdelom, naj se dvignejo, kolikor se da visoko, in nato urno planejo nad prestol in vse, na kar bi v notranjih prostorih naleteli, ujamejo in zmečkajo.

Na ta ukaz plane siva sodrga - za vas, ki takšne naravne scene še niste videli, z neverjetno naglico na naš Grossglockner; ob tem postane tudi sredi dneva v njegovi okolici tako temno, da si morajo ljudje v dolinah v njegovi bližini neredko poiskati pribežališča ob svetlobi sveč in luči. Ob takšni priložnosti postane ponavadi popolnoma tiho, in sicer zato, ker so hudobni duhovi zdaj prepričani, da so končno enkrat zmagali. Toda takšno mirno prizorišče traja največ sedeminsedemdeset minut. Po tem času boste opazili, da se začenjajo vleči iz ledenih razpok zelo gosti beli oblaki. Ti se nato kar hitro razprostro pod črne oblake, in ko so se

razširili dovolj daleč in dovolj na gosto, se začnejo neopazno dvigati in odnašati na svojih ramenih črno sodrgo vedno više in više.

Ko sedaj črna sodrga opazi takšno zvijačo, kmalu naredi nekje odprtino in pusti bele oblake, da se dvignejo skozi. To beli oblaki prav dobro vedo, seveda pa tudi to, kaj si hudobni duhovi pri tem mislijo: "Vi le odidite; ko boste enkrat popolnoma zunaj, bomo pa že videli kdo se bo polastil prestola!"

Ko so se nato beli oblaki v celoti izvlekli nad črne, se bliskovito hitro razširijo v višini neredko kot nekakšna mreža več milj daleč na vse strani in ujame vso duhovno sodrgo, kot imate navado reči posamezno.

Ko pa sedaj hudobna sodrga z vsakovrstnimi duhovno - telegrafskimi depešami vse do prestola sprejme sporočilo, da so jih beli duhovi popolnoma obkolili in ujeli, se junaki, ki so se že polastili prestola, nadvse razjezijo nad zvijačo belih duhov. Tedaj začnejo vse svoje čete koncentrirati, da bi se tako s silo spet prebili skozi bele mase. Ta trenutek je potem tudi začetek pravega boja.

Tu bi najprej opazili neznansko divjanje in bučanje v tej črni množini oblakov. To divjanje in bučanje nastane zaradi gneče in vedno hujše razjarjenosti teh duhov; kolikor bolj pa se ti hudobni duhovi trudijo, da bi zgornje uničujoče razbili, toliko bolj jih tudi zgornji tlačijo.

Ob tej priložnosti se začnejo potem spodnji duhovi v svoji jezi vnemati, in kmalu nastane tu tako ognjeno prizorišče, da se neredko v eni sekundi zabliska več kot tisoč najsilovitejših bliskov s strašnim, Zemljo pretresajočim treskanjem na vse strani, pa tudi navzgor in navzdol, skratka na vse strani zato, da bi pobili navzdol vrtajoče bele mase; v višino, da bi uničili glavne voditelje belih, in v

globino ali na Zemljo, da bi uničili prestol.

Vidite, to je sedaj prvi manever! Toda, ko duhovi belih oblakov opazijo, da je spodnjim sovražnim krdelom na določen način zmanjkalo streliva, tedaj zgrabijo beli duhovi naenkrat v vseh delih črne in jih stlačijo tako trdno skupaj, kakor je trden resničen kamen, in jih potem zaženejo z največjo močjo dol na Zemljo in naravno seveda v največjem delu na široko razprostrte ledene površine samega prestola, kot tudi v daljnih krogih, vendar v manjših vozlih, kot točo v globine. Zdaj torej zlahka razumete, zakaj posebno prek ledenih Grossglocknerjevih poljan - neredko treščijo z oblakov več centov težke ledene gmote, in pogosto tako na gosto, da tu ledeni bloki tako rekoč rinejo drug drugega pred seboj.

Ko potem tako premagana črna drhal vsa leži na tleh, pustijo beli duhovi še dež, ki je tu že sestavljen iz miroljubnih duhov, da se zlije nad premagance in končno se sami razkrojijo v strupen o mrzel veter in s tem privežejo premagane za zelo dolgo časa, dokler se ne poboljšajo. In ko se to zgodi, se spet sprosti ledena vez in naravno-duhovna potencia se spet spremeni v tekočo vodo in tako ponižani duh je spet svoboden.

Če se poboljša, bo kmalu sprejet v spodnje vrste miroljubnih duhov; če pa se ne poboljša in ob drugi priložnosti ponovi takšen napad - in to se na žalost zgodi najpogosteje - potem bo spet ujet čisto običajno in preprosto, toda vsakokrat bo ostal v ujetništvu nekoliko dlje.

Vidite, ta prvi prikaz duhov se dogaja predvsem tu, kjer gre za dozdevni prestol. Toda ta prizor ni edini, ki tu poteka, temveč se razodevajo na razne načine - bolj čuti tistih, ki so imeli kdaj

priložnost, da so se povzpeli vsaj na kakšen spodnji del takšne gore.

Vendar, da se ne bi naša predstavitev te gore preveč razvlekla, bomo ob naslednji priložnosti namenili kratko pozornost samo še dvema točkama. in se nato hitro obrnili k evangelijskemu (religioznemu) delu, ki je za vas daleč najpomembnejši.

In tako pustimo za danes spet tako, kot je!

7 Kako se ponižajo in vzgajajo naravni duhovi

V včerajšnjem sporočilu ste slišali, da po končanem ujetništvu spet nastopi osvoboditev in da so duhovi, ki so bili prisiljeni razmišljati in mirovati, če so se res poboljšali, sprejeti med miroljubne duhove spodnje stopnje, ali da jim je odobreno novo obdobje svobode. Vidite, pri tem je treba posebno paziti na tole: Kam bodo potem poslani takšni svobodni, sami sebi prepuščeni duhovi?

Vidite, ko se naravne duhovne potence spet raztopijo v tekočo vodo, se bodo ravno takšni osvobojeni duhovi tako rekoč prostovoljno povezali z vodo in potem morali potovati vse do morja. Mislili si boste: "Le zakaj?"

Vidite, ravno iz istega vzroka, iz katerega naloži oblast na Zemlji nekemu, ki je povzročil škodo, ali je bil v trenutku, ko jo je hotel povzročiti, ujet, takšno poboljševalno kazen, da z njo popravi škodo in mora poleg tega za zlobo plačati še denar za pokoro ali kazen.

Vidite, iz enakega vzroka morajo takšni duhovi v kraljestvu, kjer se vse to dogaja, veliko bolj natančno kot v materialnem svetu vsako povzročeno škodo - tudi tisto, ki so jo samo hoteli povzročiti - poravnati do zadnjega novčiča in se poleg tega za svojo zlobo primerno spokoriti; šele potem, če vse to natančno izpolnijo, so lahko sprejeti na prvo stopnjo duhovne popolnosti.

Spet boste vprašali: "Kako pa lahko ti duhovi v morju popravijo škodo, ki so jo naredili ali vsaj hoteli narediti Zemlji v neki deželi, ki leži daleč od morja?"

Seveda v svetnem morju bi to težko popravili, toda ker v duhu ne

more nihče delati nekaj dobrega, če ni sam dober, pa ta pojav dokazuje, da se morajo duhovi v tem stanju najprej ponižati, šele potem postanejo sposobni namesto škode delati dobro; in ker sta torej morje in njegovo dno najgloblja dela Zemlje, morajo takšni visokoteči herojski duhovi opraviti to poniževalno pot, da se sčasoma iz tega svojega ponižanja kot na novo rojeni in prerojeni lahko dvignejo v sfere koristnega delovanja.

In zdaj vprašanje: Ali se takšni duhovi po opravljenem potovanju tudi res poboljšajo?

Stopnje so različne: Nekateri se poboljšajo že na poti, potem se lahko oddaljijo s te mokre deželne ceste in se vrnejo; tam jih nato preiščejo, in jih, če v njih ne najdejo ničesar zlobnega več, tudi sprejmejo. Takšen izstop lahko opazite ob jutrih: iz potokov, rek in tokov se dvigajo bele meglice in te potem dvigne sonce s pomočjo naravnih potenc. V višjih plasteh duhovi kmalu izstopijo iz teh naravnih potenc in postanejo naravnemu očesu nevidni.

Druga vrsta teh duhov pa so tisti, ki jo, polni jeze, prebujene ponoči, tako rekoč popihajo. Sprva so videti kot siva megla, ki skrita po gorskih jarkih, prepadih in razpokah čaka, da bi spet sodelovala pri naslednjem napadu.

Tretja vrsta takšnih duhov sicer res odpotuje do morja, ko pa pridejo tja, se zberejo po različnih vrstah svoje zlobe in se lotijo morja; gorje mornarju, ki pade v njihove zračne roke! Če se mu vendarle posreči ostati živ, lahko potem pripoveduje čudežne stvari o najbolj uničujočih vrstah morskih viharjev.

Če pa hočejo ti zlobni patroni narediti kakšno hudobijo, pošljejo pred tem navzgor enega ali dva rahlo izoblikovana oblaka, da bi vohunila nad morsko gladino - takšne oblačke izkušeni mornar

pač zelo dobro pozna - in poizvedela, ali ni še kje kakšen miroljuben duh. Če kje opazi takšne miroljubne duhove, tedaj oblački naenkrat izginejo - in ob takih priložnostih nastane močnejši vihar le izjemoma.

Če pa ti zlobni vohuni nikjer ne opazijo sovražnih čet, se dvigajo višje in višje; v nekaj minutah nastane nad morjem praznina, to pa prekrijejo najgostejši nevihtni oblaki. Kmalu začnejo iz teh švigati najsilnejši viharni sunki in razburkati morje, in na tisoče bliskov treska dol v tiste duhove, ki so stopili na resno pot poboljšanja. Toda takšni uporni duhovi povsod slabo končajo, in tako se jim tudi ta podvig ne posreči; kajti takoj se, kot misli hitro, pojavijo miroljubne čete duhov, ki jih pošljejo naši glavni deželni stražarji. Ti se potem vržejo na besneča krdela, jih ponavadi s točo ali mičnim dežjem vržejo v morje in ob tej priložnosti rešijo ponižne duhove njihove prostovoljne ječe. Patroni zlobe so, če so igrali samo podrejeno vlogo, prav hitro poslani na severni pol; junaki pa se že morajo vdati in za zelo dolgo časa zagristi v trdi led južnega tečaja.

Vidite, tako se konča to dejanje: zlobni duhovi morajo na svoj kraj, dobri pa so sprejeti, da koristno delujejo.

V čem je to koristno delovanje?

Prvič, takšni duhovi so poslani na različne Alpe, in sicer na tiste kraje, ki se izgublajo v gole skalnate vrhove. Tam morajo neprenehoma skrbeti, da se ti vrhovi ohranijo in pogojno razkrojijo. Zato morajo vso vlago porazdeliti v pore skalovja tako, da le-to neprenehoma ohranja svojo trdnost in lastnosti; po drugi strani pa morajo okrušeno kamenje odpravljati v globino tako, da se postopoma približuje odrešilnemu namenu.

Če kakšno takšno skrb zanemarijo, jim jo hudobni duhovi za hrbtom večkrat zagodejo s tem, da odkrhnejo cel skalni blok in ga zaženejo v globino; to se dogaja največkrat le ob velikih uporih. Ob takšni priložnostni neprevidnosti morajo potem takšen odkrhnjeni del dobro oskrbeti tako, da mu ali najdejo varno počivališče, ali pa ga morajo spraviti do kakšnega potoka ali reke, da ne bi še nerojeni duhovi, ki so v njem zaprti, predčasno izbruhnili na dan; kajti, če bi se to zgodilo, bi bila pogubljena vsa Zemlja. Zato boste takšen odkrhnjeni kamen ponavadi našli v kakšnem jarku, v katerem je izvir, ali pa prek polovice zakopanega v Zemljo in obdanega z vsako vrstnim mahom - ali zdrobljenega ali celega - v kakšnem večjem potoku ali reki.

In zaradi tega vidimo povsod po rekah in potokih več sto in tisoč centov težke kamnite bloke tam, kjer daleč naokrog ni nobenih takšnih skalnih gora in tudi nobenih takšnih skalnih gora in tudi nobene podobne vrste kamenja.

Naravoslovci bodo ob tem rekli: "Kako smešno! To naredi vendar samo voda s svojo težo, ki narašča, kolikor hitrejši in silnejši je padec."

V naravnem smislu imajo seveda prav - tako kot tisti, ki pravi, da je dvakrat dva štiri; ali pa matematik tudi ve, kaj vse je osnova njegovemu zmnožku? Ali pozna enote, iz katerih ga je oblikoval? Res, da pozna število svojemu očesu in svojemu razumu istovrstnih stvari; toda ali pozna tudi bistvo stvari, ki jih je preštel? Ali lahko preračuna neskončno mnogovrstnost in različnost delov in sil, ki so potrebni za oblikovanje ene same stvari?

Resnično, če bi to res spoznal, bi mu postalo tudi jasno, kako puhlo je bilo njegovo preračunavanje stvari, ko mu je zaradi

njihove istovrstnosti uspelo sešteti štiri kose.

Kot smo že opozorili, tudi našemu naravoslovcu ne gre nič boljše kot matematiku, temveč še veliko slabše. Kajti naravoslovec pač vidi vodo teči; toda kaj je potrebno, da postane voda tekoča in kako ji dati pravo stopnjo teže – ob tem pa vedeti, kaj je teža sama sebi in po sebi - vidite, to bo za našega ostroumnega naravoslovca nekaj nevidnega! Kajti to, da se voda v kakršni koli nagnjeni strugi premika naprej, opazi tudi tisti, ki ni naravoslovec. Kdo pa nosi vodo na gore, jo tam zbira in koristno spušča v globino? Vidite, to pa je spet drugo vprašanje! Tu bodo naravoslovci govorili o notranjem tlaku in zakonu izmenične privlačnosti; če pa Jaz potem vprašam, kdo ustvarja tlak in izmenično privlačnost, na to gotovo ne bodo vedeli odgovoriti.

O tem govorim zdaj zaradi tega, da vas prej omenjeno pravo opravilo duhov ne bo tako zelo začudilo; in zato verjemite, da se na vsej Zemlji zagotovo ni in se ne dogaja nič, kar ne bi izhajalo od duhov vseh vrst, dobrih ali hudobnih !

Če torej greste na katere koli Alpe - to je za vas zmeraj zelo koristno - boste tu in tam prišli na kraje, kjer je videti vse zelo porušeno. Zaradi tega vas bo groza in verjeli boste, da je tu vse mrtvo in pokopano; toda ravno tu je vse živo, kajti tu imajo takšni koristni duhovi, o katerih smo prej govorili, največ opraviti: skrbijo in stražijo, da se vse to postopoma kar najlepše uredi. Kjer pa vam je na takšnih Alpah pri srcu zelo prijetno in vzvišeno, kot na primer tam, kjer so Alpe poraščene z vsakovrstnimi prijetno dišečimi zelišči, prebivajo tudi že bolj blaženi in miroljubni duhovi; njihovo opravilo je bolj mirno, obenem pa tudi duhovno vzeto - veliko čudovitejše kot onih prejšnjih.

Če pa dospete na tiste višine, ki so že pokrite z večnim snegom in ledom, in vam postane čist in svež zrak čez nekaj časa neznosen, tam se začinja prva blažena plast popolnejših duhov; ali, če hočete sprejeti, tu se vidno stikajo ali dotikajo nebesa in Zemlja; kajti zemeljski mraz pomeni popolno pomanjkanje samoljubja in s tem najvišjo stopnjo koristnega delovanja - naravno vzeto, to pomeni: če gledamo prehajajoč od duhovnega v naravno.

Kdor izmed vas je torej kdaj gledal takšno gorsko višino, ta je s svojimi telesnimi očmi videl tudi najnižjo plast nebes.

Ob tem boste vprašali: "Le kako? Kako je treba to razumeti?"

Jaz pravim: Kdor to razume, mu bo kmalu postalo jasno tudi "kako". Gotovo bo nebesom najbližje tisto mesto na Zemlji, na katerem človeška lakomnost in samoljubje ne postavljata nobenih mejnikov več in ne povzročata uničujočih procesov zaradi "mojega" in "tvojega". Lahko poskusite in zahtevate zase tisoč oralov veliko ledeno polje katerega koli ledenika, celo brez kakršnegakoli vprašanja se lahko naselite na kateri koli ledeni površini, in prepričani bodite, da vam takšnih tal ne bo nihče odrekel, prav tako kot tudi vi ne boste nasprotovali nekemu, če bi si ravno zaželel prilastiti kos takšnih močno ohlajenih tal.

Torej vidite, iz te kratke razlage boste tudi zlahka dojel "kako": kajti, tudi če bi se nebesa naravno dotikala Zemlje, bi bilo pač naenkrat konec življenja, pa tudi bivanja vsega planeta.

Ali se lahko nebesa kakor koli dotaknejo Zemlje, ko je tako zelo oskrunjena z odurno lakomnostjo? Zaradi tega so takšne stične točke mogoče samo tam, kjer na Zemlji ni človeške nevoščljivosti.

Zaradi tega je torej tudi naš Grossglockner takšna stična točka. In

četudi bi kdo hotel na njegovih najvišjih vrhovih napraviti nekaj, po čemer bi hlepel en sam lakomen človek, bi čisti duhovi takoj primerno poskrbeli za to, da bi podobna oprava hitro izginila; in tako bo takšno mesto s svojo čistostjo in čistostjo svojih duhov primerno očiščeno.

To bi bila torej ena vrsta duhovne lastnosti, ki se dviga nad naravne duhove in kdaj pa kdaj vendar dopušča naravne pojave; potemtakem nam preostane samo še ena vrsta, ki postane kdaj pa kdaj vidna zelo redkim ljudem. To vrsto bomo opazovali naslednjič in obenem prešli na evangelijsko (religiozno). - In tako naj bo za danes dovolj.

8 Poti za poboljšanje naravnih duhov

Kar zadeva tretjo vrsto duhov - tudi pri teh ločimo tri različne vrste: spodnjo, srednjo in zgornjo.

V spodnjo vrsto spadajo vsa tista duhovna bitja, ki prebivajo v notranjosti gora in tam stražijo kovine in vodne izvire, pa tudi kamenje in prst. Tudi tovrstni duhovi se delijo na tri vrste: na duhove ognja, zemlje in vode. Ti duhovi niso niti dobri niti hudobni, temveč nekaj vmesnega med dobrim in zlim, in se zaradi tega tudi uporabljajo v take namene: duhovi ognja za izkuhavanje kovin, vodni duhovi za to, da dušijo duhove ognja pri njihovem delu, duhovi zemlje in kamenja pa za to, da držijo duhove ognja in vode v njihovih mejah.

Kdor se hoče prepričati o obstoju teh duhov, naj se seznaní s poštenimi in preprostimi rudarji, in med stotimi bo gotovo naletel na devetdeset takih, ki so v svojem življenju najmanj enkrat, dvakrat ali trikrat videli enega ali drugega tako imenovanega gorskega duha. Ta vrsta duhov prihaja na površje Zemlje zelo redko, kajti njihov notranji poslovni svet se jim zdi veliko bolj čudovit kot prazen zunanji, kakor ponavadi pravijo. Toda nikanar ne mislite, da jih pri njihovi hoji sem ter tja materija ovira; nikakor ne. Koder koli se hoče takšen duh gibati, gre skozi vodo, ogenj ali kamenje veliko bolj neovirano kot vi skozi zračne plasti. Kajti tam, kjer vidite materijo, opazi duh samo ustrezno substanco le-te (duhovno). Samo ta je zanj nekaj: prav grobo materijo ima za čisti nič in je zanj tako rekoč ni.

Da so ti duhovi koristni, lahko spoznate iz službe, ki jo opravljajo: samo ne smejo jih razburiti niti neverni niti verni z vsakovrstnim

zmerjanjem in obrekovanjem njihovega bitja. Če se to kjer koli zgodi, so se nad takšnimi ljudmi hitro pripravljene bridko maščevati.

Gorje tistemu, ki jim pride v roke! Vernega kaznujejo z vsemi sredstvi, ki so jim na voljo, nevernika pa neredko napolnijo z neznosnim strahom, ali mu priredijo nepričakovano grozo, ali pa naprtijo kakšno telesno neozdravljivo zlo. Vernemu, krotkemu človeku se jih ni treba bati, prav nasprotno: če tak krotek vernik zablodi v podzemnih votlinah in hodnikih, mu skoraj zmeraj pokažejo varen izhod. Vse to lahko dobesedno zveste od rudačev; četudi bi jih zbrali z najrazličnejših koncev Zemlje, bi se njihove izjave ujemale. To je torej prva vrsta tretje vrste duhov.

Pod kakšnim vidikom nastopajo vsi ti duhovi v pravem duhovnem svetu, bomo pokazali šele v evangelijskemu (religioznemu) delu; in tako preidimo zdaj k drugi ali srednji vrsti.

Druga vrsta duhov je navadno zaposlena na Zemljinem površju, in teh je neskončno veliko. Del jih mora skrbeti za drevesa, grmovje, rastline, trave, mahove in gobe, in voditi duhove v rastlinah, ki sami še niso svobodni, tako da vsaka rastlina, pa naj bo drevo ali karkoli že, ohrani svojo prvotno obliko in sestavo. Drugi del teh duhov mora paziti na živalski svet in ga oskrbovati prav tako kot prvi del rastlinskega, namreč da vsakršna žival ustreza svoji obliki, sestavi in dejavnosti. Ta vrsta duhov postane zelo redko vidna ljudem. Ti duhovi imajo premalo časa, da bi mislili na to, kako naj bi postali vidni, če to ni koristno, kajti nenehno koristno delovanje in njihova dobra volja jih pri tem ovirata.

Ne glede na to, pa so v gorah vendarle še kakšni preprosti, pobožni pastirji, ki so tudi takšne duhove že večkrat videli. Ti bi vam vedeli

povedati marsikatero zgodbico, kako so takšni duhovi čez noč ozelenili kakšen pust travnik in kako so njihove krave in ovce ob močnih nevihtah obvarovali pred nesrečo in jih niso pustili na takšne skalne previse, kjer bi lahko strmoglavile (padle in se ubile). Četudi kakšen manj verujoči takšnih duhov ne vidi, ga bodo ti neredko prav močno vzburili, posebno, če gre skozi prostrane gorske gozdove ali tako imenovane pragozdove, ali če je na odprtih alpskih pašnikih ali pa, če gre skozi velike črede konj, krav in ovac. To vzburjenje sestoji iz bolj ali manj grozljivega občutka in temu navadno sledi rahlo mrazenje. Če je kdo to doživel, je lahko prepričan, da je prišel med takšne duhove in da so mu ti zbudili pozornost na omenjeni način. Kakšnemu stanju ustrezajo ti duhovi v pravem duhovnem svetu, bo razodeto šele v evangelijskem (religioznem) delu; in tako nam je preostala še tretja vrsta tretje vrste duhov.

Duhovi tretje vrste se pojavljajo izjemno redko s svojim delovanjem, še bolj redko pa sami po sebi kot bitja.

Kako torej delujejo? Delovanje teh duhov je direkcija (nadzorovanje, vodenje) zraka in etra - zato so jih včasih tudi imenovali "duhovi zraka".

Če opazujete piš vetrov, posebno tistih, ki prihajajo od severovzhoda, ponavadi okrog polnoči, ali včasih zvečer eno ali dve uri po sončnem zahodu, lahko opazite dvojno delovanje: eno, ki se pojavlja po zgrozitvi, in eno, ki vznemiri nekatere domače živali, predvsem pse, kokoši, mačke, svinje in konje. Če opazite kaj takšnega, ste lahko prepričani: te pojave povzročajo duhovi zraka. Vendar so ti duhovi podrejene vrste, ali kot imate navadi reči, to so služeei duhovi.

Če pa pogledate višje in opazujete posebne oblike oblakov, ste lahko spet prepričani, da so takšne oblike učinek prej omenjenih duhov. Oblaki sami sicer niso sestavljeni iz teh duhov, kar pa zadeva njihovo obliko, je ta venomer odvisna od duhov zraka, od tega, kako sučejo in obračajo eno zračno plast okrog druge tako, da lahko potem duhovi oblakov, posebno spodnji - zli - sprejmejo samo tisto obliko, ki jim jo dopušča obračanje in sukanje zračne plasti. To se dogaja zato, da lahko miroljubni duhovi - oblikovalci - iz oblik spoznajo hudobne duhove in to, kar imajo ti za bregom. Potem tu vidimo samo vzrok delovanja, ne pa delujočih duhov.

Vrsta teh duhov, ki je še višje, že v etru, je opazna v redkih pojavih tako imenovanih fatamorganah. Ta pojav nastane takole: če ti najvišji duhovi etra popolnoma umirijo zračno površino, postane ta spremenljiva za podobe in oblike tako, kot popolnoma mirna vodna gladina ali zrcalo. Če pa površino zraka neprenehoma razbijajo valovi tako, kot gladino jezera, toka ali morja, če jo razburkajo vetrovi ali plima, potem seveda zrcaljenja ni.

Kaj je fatamorgana sama po sebi ste zvedeli že v posebni razpravi (op. Naturzeugnisse, str. 129); tu pa ne gre več za to, da bi morali sprejeto še enkrat sprejeti, temveč za to, da to razumete tudi z duhovne plati. Prav duhovni vzrok pa je razodet; vprašanje je le, zakaj se to dogaja. To je pa seveda čisto nekaj drugega. Dogaja se zato, da miroljubni duhovi, ki se zadržujejo v visokem etru, laže opazujejo skrivno delo in prizadevanje hudobnih duhov v gorskih razpokah in prepadih ali, če so se takšni duhovi v obliki poznanih oblakov že dvignili v zrak, da lahko bolj zanesljivo raziščejo njihove skrivne namere.

Pri tem ne smete misliti, da jih gibljivi zrak kot materija ovira, da

zaradi tega ne morejo s svojimi duhovnimi očmi, ki vidijo neskončno ostro, daleč in široko, opaziti kako rovarijo hudobni duhovi, temveč si morate razložiti tako, da je opisano mirovanje zračne površine posledica pozornosti, s katero zgornji duhovi ob takšni priložnosti spremljajo spodnje.

Gotovo ste že večkrat slišali, da so nekateri ljudje videli cele vojske, ki se spopadajo v zraku in oblakih. Vidite, takšni pojavi so tudi neka vrsta fatamorgane, toda najredkejše vrste.

Dogajajo se takole: Če visoko v etru opazite zelo redke bele oblake ovčke, in med temi - zelo, zelo daleč - že skupine dobro znanih črnih in temnih oblakov, se pojavi temno odtisnjena slika črnih oblakov na oblakih ovčkah. To je začetek tega pojava. Traja le nekaj minut, pazljiv opazovalec pa lahko na tej temni sliki opazi množico dobro oblikovanih bitij - raznovrstnih divjih živali ali vsakovrstnih za boj oboroženih bojevnikov, ki se urijo za bojevanje. In zdaj boste vprašali: "Kako se pojavijo te oblike na mirni površini zraka?"

Vidite, to se zgodi takole: Ko duhovi spodnjih oblakov začutijo takšen mir nad seboj in zaradi tega tudi ne trpijo motenj, si iz substance oblakov, ki je znano naravno-duhovni del, oblikujejo telesa zato, da bi postali močnejši in odpornejši; kljub temu pa se skrijejo pred očmi ljudmi, da se ti ob pogledu nanje ne bi zatekli k Mojemu imenu. Zaradi tega tudi igrajo to igro samo na površju oblaka in pustijo, da del oblaka, ki je obrnjen proti Zemlji, ostane oblak.

Vidite, če se površina zraka nad njimi tako umiri, se na njej vidi upodobljeno takšno početje hudobnih duhov, ker so si ti duhovi iz oblaka in zraka, ki ga obdaja, resnično izoblikovali nekakšno telo.

Toda takšno ravnanje jim ne koristi; kajti kolikor bolj se skušajo tako zavarovati in utrditi, toliko bolj jih zgornji miroljubni duhovi spregledajo in kaj kmalu tudi toliko močneje napadejo in vržejo na Zemljo. (K tej vrsti duhovnih pojavov spada tudi tisti, ki ga je Moj pisar lopo Jakob Lorber videl pretekli ponedeljek dopoldan.)

Vidite, to je torej tretja vrsta duhov, ki se posebno in predvsem z drugimi višjimi miroljubnimi duhovi ob mirni priložnosti zadržujejo v okolici visokih ledenikov in se lahko - če je potrebno - kakor misli hitro razširijo nad vse pokrajine Zemlje. Ne smete pa misliti, da je tretja vrsta teh duhov morda podoba spodnjih duhov oblakov ali da so to miroljubni duhovi sami. Sem štejete lahko edino duhove etra, ki se skoraj nikoli ne prikažejo umrljivemu očesu; ti namreč povzročajo to mirovanje površine zraka.

Kakšen položaj imajo ti duhovi v pravem duhovnem svetu, bomo razodeli v naslednjem evangelijskem (religioznem) delu in tudi v vseh drugih delih. Seveda obstajajo še višji duhovi, ki v vesoljskih prostorih upravljajo in vodijo svetove in sonca, in končno še višji duhovi, ki so dodani človeku: samo za te je določen spet drugi, večji prostor in zaradi tega nimajo neposrednega opravka z ureditvijo Zemlje. Zato jih tudi upravičeno tu ne bomo navajali in naprej razkrivali.

S tem že končujemo opis duhovnega dela našega Grossgoeknerja in drugih ledenikov in gora. Naslednjič se bomo lotili evangelijskega dela. Za danes naj bo dovolj.

9 Vzpenjanje na gore prebuja duha

Da bi pozornost usmerili v evangelijski (religiozni) del, je nujno, da vas nekoliko seznanim z obliko takšnih gor.

V ta namen je prav dobro in koristno, da se sami, če je to mogoče, povzpnete na takšne gore, ali vsaj pazljivo opazujete uspele risbe le teh; kajti njihove različne višine, stopnje, grape in doline - če jih pozorno opazujemo - prebuja dušo in sam duh skuša ob pogledu na take gore odpreti svoje oči in razmisliti, ali bi bile tu mogoče poti navzgor. Da je to res, dokazuje želja pri vzpenjanju na kakšno goro, da bi dosegli vrh kolikor je mogoče hitro, pa tudi težnja in močno hrepenenje; kdor zagleda takšne visoke gore, se želi čimprej povzpeti na njihove najvišje vrhove.

Vprašajte se, kje je vzrok za to. Morda menite, da gre za željo po lepem razgledu ali samo po uživanju najčistejšega zraka? Kdor to trdi, ima samo deloma prav.

Razgled je res nagrada za telesno oko, toda za to, da bi ga uživali, ne potrebujemo ravno najvišjih gorskih vrhov, temveč pogosto zadoščajo nižji hribi, s teh je večkrat razgled veliko lepši kot z marsikaterih najvišjih gorskih vrhov; te ponavadi spet obdajajo druge visoke gore in zato z njih pogosto ni videti drugega kot nekatere prav tako visoke vrhove v okolici, ni pa ravnin, dolin, rek in jezer.

Če se nam zahoče čistega zraka zadošča, da se povzpnamo na hrib visok največ dvesto ali tristo sežnjev in že lahko uživamo zelo čist zrak.

Če kdo torej zvesto upošteva ti dve točki, zlahka spozna, da ne moreta biti edini vzrok za to, da privlačijo visoki gorski vrhovi

toliko ljudi, ki neredko tvegajo življenje, da bi z največjim naporom dosegli najvišji vrh.

Ker je to nesporno, saj nas vendar vsakdanja izkušnja uči, da skoraj vsak človek, če le pogleda kakšno goro, v sebi začuti željo, da bi se, če bi bilo mogoče, takoj prestavil na ta ali oni gorski vrh - še celo tedaj, če goro vsak dan vidi in je že večkrat bil na njej - mora vendar biti še kakšen drug vzrok, da ga gora tako privlači.

Ta vzrok je že omenjen in je torej prebujanje duha ob takšnih; kajti kot pravi vaš pregovor, da "gliha vkup štriha" (enako se družijo z enakimi), tako je tudi s tem.

"Kako to?" boste vprašali. - No, torej poslušajte!

Duh privlači duha kot materija materijo in meso spet meso. Če človek sklene, da hoče stopiti na kakšno visoko goro, se iz te njegove namere volja prenese navzgor v visoke duhovne sfere; tako se naveže stik z duhovi, in ti takoj zvedo, kaj bi rad kdo storil.

In če se hoče resnično približati njihovim sferam, duhovi kmalu odgovorijo. To je odgovor duhu, ki spi v teles skoraj tako kot tisto, kar v telesnem pogledu imenujete elektromagnetna afekcija (vpliv), ali kar je v širšem pomenu tudi magnetiziranje samo; to je delovanje, s katerim krepak, življenja poln organizem za nekaj časa slabotnemu organizmu prenese novo življenjsko moč. Skratka, tudi duha, ki spi v človeku in je slaboten, duhovi (tako) duhovno magnetno prebudijo, seveda ne za trajno, temveč samo za krajši ali daljši čas.

Tako prebujen duh bi rad čim hitreje tja, od koder ga vabijo, to pomeni: rad bi bil takoj med sebi enakimi; zato tudi po duši takoj močno preganja telo in ga rine in vleče navzgor do vrtočlavih višin.

Če se nato človek resnično povzpne v takšne višine, se duh veseli,

saj je v pravi družbi. Ker pa imajo prosti duhovi vendar najčistejši uvid, da za takšnega predčasnega duha še ni obstanka, kmalu spet pretrgajo povezavo (raport) z njim; nato se duh spet pogrezne v spanje, človekovemu telesu postane potem na takšnih višinah neprijetno; zato se hrepeneč kmalu spet vrne v doline, v zanj primerna bivališča.

Vidite, to je pravi vzrok, zakaj človeka, če ni ravno preveč materialistično posvetno usmerjen, gore in njihovi najvišji vrhovi tako privlačijo!

Pri čisto materialističnih ljudeh seveda ni tako, kajti ti ali sploh nimajo smisla za to - to pomeni, da je njihov duh tako slaboten in bolan, da ni dovzeten za noben drug duhovni vpliv več - ali če se takšni materialistični ljudje kdaj že vzpnejo na kakšno visoko goro, ko jih k temu silijo samo hudobni duhovi, se odpravijo tja zato, ker hlepijo po dobičku ali iz čistega bahanja, da bi potem lahko rekli: "Bil sem prvi na tem ali onem vrhu gore, kamor še ni stopila človeška noga!" - potem so na neki način s svojimi zelo nesvetimi nogami oskrunili sveti vrh gore.

Takšne hribolazce tudi skoraj vedno miroljubni duhovi zaradi njihovega častihlepnega ravnanja - zelo slabo postrežejo: ali pustijo takšnega bahača, da se povzpne na višino, ko pa je zgoraj, ga takoj obide pretirana vrtoglavica in nato smrtni strah; potem mora pogosto več ur cepetati, dokler se ga takšen duh ne usmili - če je dovolj molil - in ga pusti, da se spušča navzdol po nadvse težki in očitno smrtno nevarni poti. Ali pa ga duhovi pustijo, da se povzpne na kakšen laže dostopen vrh; ko pa je zgoraj, poln zmagoslavja, mu v trenutku pošljejo nad glavo strašno nevihto.

Svojo častihlepno plačuje tako hudo, da sam pri sebi trdno

priseže in pravi: "Če še tokrat ostanem živ, me nobena gorska višina ne bo več zapeljala, da bi se povzpел nanjo, četudi bi bila visoka samo nekaj sežnjev!"

Kdor pa bi rad dosegel takšen gorski vrh z zlobo ali zaradi lakomne stave, pa naj, še preden odide na pot, pusti v dolini svojo oporoko; kajti takšen hribolazec se ne bo nikoli več vrnil na ravnino. Zaradi tega se takšni hribolazci velikokrat ponesrečijo in se ali takoj ubijejo, ali pa so odpeljani na kakšno višino, na kateri potem za vse čase telesno ostanejo.

Ja, duhovi imajo vsakovrstna sredstva, da hudobneže kar najhuje kaznujejo.

Ne godi pa se tako tistemu, ki se vzpenja na gorske višine iz višjih pobud.

Takšen človek, ne le da ne bo naletel na nobene nevarnosti, temveč se bo tja zmeraj vračal močno blagoslovljen in okrepljen. Pri nekaterih takšnih hribolazcih in velikih notranjih prijateljih gora ostane duh trajno prebujen tako, da postanejo vidci in preroki.

Zaradi tega sem vam zmeraj priporočal, da hodite v gore, ker vedno pri vsakem, četudi samo trenutnem prebujenju duha, ostane duh okrepljen tako, kot se slabotnemu človeku po vsakem magnetiziranju poveča naravna življenjska moč, in če je velikokrat magnetiziran, nazadnje ob rahli pomoči drugih sredstev spet povsem ozdravi in postane življenjsko dejaven.

Če se torej človek s poštenim namenom tako večkrat prepusti višjim duhovom, da ga duhovno magnetizirajo in uporabljajo za to zdravilo ljubezni, bo tudi toliko prej dospel do cilja, ki se tu imenuje prerojenje duha. Zato hodite radi na visoke gore in bodite

dejavni v ljubezni, tako bo vaša ljubezen do Mene gotovo toliko prej povsem zaživela. Poleg te velike, največje prednosti pa so še mnoge druge; najpomembnejše izmed njih bomo obravnavali prihodnjič.- Naj bo za danes dovolj.

10 Gore pridigajo o ljubezni in prerokujejo modrost

So pa še druge koristi: vsaka gora sama in v povezavi z drugimi, prav posebno pa ledenik, kakršen je naš Grossglockner, neprenehoma pridiga o ljubezni in prerokuje modrost.

Zdaj boste vprašali in dejali: "To je že lahko res, toda kako naj človek sliši goro pridigati o ljubezni in modrosti?"

To je čisto drugo in še posebno nenavadno vprašanje. Na to vam odgovarjam takole: Na svetu ni nič lažjega kot slišati ta dvojni glas gora! Kako pa ga je mogoče slišati, je skrivnost, ki jo razkriva več primerov.

Vzemimo za primer človeka, ki se srečujeta in drug drugega zaničujeta. Noben nasvet in ukrep ne pomaga: globoko v sebi bosta zmeraj ostala to, kar sta. Toda - popeljite ta dva človeka na visoko goro in prepričali se boste, kaj zmore ta velika pridigarka ljubezni in modrosti; kajti lahko ste prepričani: samo pol dneva bo minilo in človeka bosta postala najboljša prijatelja! -

In vprašali boste: "Le zakaj? Kako je kaj takega mogoče?" Na to vprašanje odgovarja že gora sama po sebi, saj je podlaga ali nekakšen sedež miroljubnih duhov, ki takoj blagodejno posežejo tam, kjer ni sloge. Že v trenutku, ko naredi človek prvi korak na goro, dvigajo duhovi srce, da postaja vse bolj napeto in tako zbuja čedalje močnejše in močnejše čustvo ljubezni; in ko potem taka človeka dosežeta višino, je v vsakem prijateljsko čustvo že tako razširjeno in okrepljeno, da se največkrat, četudi bi hotela, ne moreta več sovražiti.

Če so srca bolj trda, prikličejo duhovi na visoki gori nad takšna

medsebojna sovražnika hudo nevihto tako, da sta zaradi nje v smrtni nevarnosti. To je univerzalno sredstvo, ki z enim samim udarcem lahko spremeni dolgo trajno sovraštvo v najbolj iskreno prijateljstvo.

Da je to res, naj vam dokaže še drugi primer.

Pri velikih naravnih nesrečah - kot so uničujoča neurja, velike poplave in drugi podobni pojavi - postanejo celo najbolj divje zveri kot tigri, levi, hijene, medvedi, kače, tako krotke in zaupljive kot golobi. Izkušnje iz vseh časov kažejo, da se tako neškodljive in pohlevne, pridružijo ljudem in domačim živalim.

Opozoril vas bom na en sam takšen podoben primer, o katerem ste gotovo brali ob poplavi znanega mesta Lyon v Franciji.

Če potemtakem življenjske nevarnosti zblížajo celo divje zveri, bodo spoprijateljile tudi ljudi, posebno na gorskih višinah, kjer miroljubni duhovi skrivoma zelo dejavno vplivajo na njihovo razpoloženje. Iz tega primera spoznajte, kako gore govorijo; seveda jih telesno uho ne sliši, njihov govor je namenjen ušesu duha.

Toda kako govorijo gore in kaj govorijo?

Pogosto živi tu in tam v globini človek s skrčenim duhom, ki vidi edini smisel v tem, da si polni trebuh z najrazličnejšimi jedmi in pijačami in nato leže na mehko ležišče, da bi v svoji udobni neumnosti prebavil, kar je pogoltnil.

Taki ljudje pogosto poznajo Mojo moč, silo in oblast komaj kaj bolj kot otroci v materinem telesu, in si štejejo že v veliko čast, če le toliko napredujejo, da so sposobni izgovoriti Moje ime.

Če potem takšne ljudi kakšen dober prijatelj kdaj vzame s seboj na kakšno visoko goro, je to tudi tisti trenutek njihovega življenja, ko se prvič prebudijo, se ozrejo naokrog in vidijo, da mora biti Bog,

čigar ime so samo zaspano izgovarjali, nekoliko večji in močnejši, kot so mislili dotlej.

Da je tako prav, najjasneje dokazuje to, da so prijatelji gora ponavadi zelo blagi ljudje; tisti, ki so bili prej leni in redkobesedni, pa se vrnejo z gore zgovorni in znajo na dolgo pripovedovati, kaj vse se jim je zgodilo pri vzpenjanju na takšno goro.

Vidite, spet gore govorijo! So torej najboljše učiteljice govora, saj razvezujejo jezik celo takšnim, ki jim je največkrat pretežko izgovoriti že svoje ime. Vzrok je tudi tu v prebujenju duha, ko postaneta duša in telo bolj živahna in dejavna.

Kako torej še govorijo gore?

Na primer: nekaj znanja željnih ljudi se odpravi v gore in tam velikokrat najdejo tako imenovane naravne redkosti, podobno kot so školjke, ki pogosto tičijo v eni ali drugi skali, ali okamnele kosti, ali posebne vrste kamenja, redke rastline in še veliko podobnega. Ob takšnih najdbah gore govorijo: "Vidite tu, kjer ste našli školjke, je nekoč gotovo bila voda; kjer ste našli okamnele kosti, so bile nekoč bujne ledine in gosti gozdovi; na njih in v njih so velike živali, o katerih pričajo velikanske kosti, našle dovolj hrane; tu, kjer najdete tuje kamenje, so se nekoč dogajale velike naravne revolucije, ki so ta tuja telesa zmetala semkaj; povsod, kjer pa najdete posebno lepe, prijetno dišeče in nenavadne rastline, bi se morali spomniti, da so te rastline še naprej živeči ostanki starodavne vegetacije in zaradi tega tudi krepkejše in diše lepše od tistih, ko že zelo degenerirane, enolično krasijo ravnine in doline!"

Vidite, tudi to pripovedujejo gore in ljudem željnim znanja odpirajo veliko zgodovinsko knjigo davnine, iz katere je mogoče razbrati, kako je bilo nekoč. Gore so torej najboljše in

najzanesljivejše učiteljice velikih svetovnih in naravnih dogodkov in skrivaj kažejo, kako neskončna so Moja pota in kako nedoumljivi Moji sklepi

Ob tem postanejo učenjaki močno ponižani - in le katera pridiga je boljša kot tista o ponižnosti?!

Kaj in kako še pridigajo gore?

Vidite, kdor se povzpne na njihove gole vrhove, temu zelo nenavadne formacije teh gora izvabijo vprašanje: "Ali ste ve gore, že od prazčetka takšne kot ste sedaj, ali ste bile oblikovane šele kasneje, in kako ste dobile sedanjo obliko?"

In človeku, ki bo tako spraševal, bodo številni odtrgane kamnite gmote odgovorile: "Od svojega nastanka smo se že močno spremenile; kajti več kot polovica naše nekdanje višine že dolgo počiva v globinah dolin in jarkov, pokopana globoko pod našim zdajšnjim vzhodom, in če bi nas opazoval samo nekaj stoletij, nas gotovo ne bi več prepoznal!

Ker pa vidiš različne nagibe našega kamenja in najdeš med njegovimi plastmi neredko še dobro prepoznavne odtise rastlin in živali, ki običajno naseljujejo samo globlje območje Zemlje in se v njih pojavljajo, lahko vendar iz tega zanesljivo sklepaš, da smo nekoč sestavljale ravno deželo in se šele po najmodrejšem Stvarnikovem sklepu postopoma povzdignile nad ravnino.

In ko gledaš naše jarke, razpoke, prepade, grebene in kleči, lahko iz tega zlahka spoznaš, kako so nekoč valovi in hudi naravni viharji preskušali in sproščali svoje velikanske sile na naših trdih čelih!"

Vidite, tako govorijo gore ljudem in jim verodostojno pojasnjujejo, kako so nastale in se oblikovale in zakaj so zdaj takšne, kakršne

so!

Kako in kaj torej gore še govorijo?

Vidite, če tu eden ali drug bolj prebujen človek stopi na njihove vrhove in tam ne vidi ničesar drugega kot kamenje in včasih snežna in ledena polja, mi gore pravijo:

"Poglej ti ponosni, časti željni človek, ki se zmeraj želiš ponosno povzdigniti, da bi vladal nad svojimi brati, kako bedni so videti sadovi višine! Tako kot smo me tukaj gole, hladne, brezčutne in brez življenja, takšen si tudi ti v svoji oblastizeljnosti.

Naše golo kamenje, naš sneg in led so sicer blagoslov za doline, ker smo neprenehoma povezane z našo širo no nižino, ki je veliko večja kot me same v naših višinah; kaj pa bi se zgodilo z nami, če bi ravnale tako kot ti in potegnile vse naše nižine gor na naše glave? Mar se ni bi pri priči zrušile v silnem potresu?!

Zato se uči od nas biti pravi človek! Bodi gol in hladen in nerodoviten v svojem razumu in ga prepusti nenehnemu poniževanju tako, kot se neprenehoma ponižujemo me, pa bo tvoja ljubezen rasla in tvoje življenje se bo bohotilo tam, kamor te je enako kot nas poklical Stvarnik, da bi živel. Zato tudi ti pusti, da bo tvoj na videz daljnovidni razum neprenehoma obdan z oblaki in meglami tvoje ponižnosti, da bo tako postal kapljajoča in blažena tekočina, ki bo tako kot naši potočki, tekla navzdol v globino tvoje ljubezni; ta jo bo blagoslavljaljoč oživljala tako, kot naši potočki oživljajo doline in hranijo njihove sadove!"

Vidite, tudi tako govorijo gore!

Kako in kaj še govorijo gore?

Vidite, spet se povzpne na njihove višine nek drug človek.

Ta človek je bogat špekulant, ki sta mu zlato in srebro najbolj pri

srcu. Le kaj govorijo gore takemu človeku, če si enkrat vendarle vzame toliko časa, da jih obišče?

Oh, temu človeku dajo prav imeniten nauk in mu govorijo takole: "Ti neumen človek, kako daleč in kako globoko si padel! Glej to, kar tako zelo ljubiš, ni nič drugega kot naša nesnaga!

Kaj pa bi ti rekel tvoj brat, če bi ljubil samo njegovo nesnago in smrdeče blato?

Mar ti ne bi rekel: "Ljubi brat, kako zelo nor si postal, da ti od tvojega brata ni več drugega nič sveto in povšeči, kot samo njegova nesnaga?!"

Torej poglej, neumen človek: kar ti pravi brat, to ti govorimo še veliko bolj upravičeno tudi me! Kajti glej, kako številne čudovite rastline rasejo na naših višinah in pašnikih in hranijo koristne kmetove živali! Na tisoče najlepših dreves nas porašča in ti daje velike količine lesa za nešteto koristnih reči. Preštej enkrat kristalno čiste izvire, ki jih dajemo na več tisoč točkah in s tem blagoslavljamo ravnine in doline! Kako pogosto vidiš naše vrhove zavite v oblake in strahotne viharje, ki divjajo po naših čelih. Glej, to prevzemamo nase, da obvarujemo doline in ravnine, ki jih blagoslavljamo, pred hudim uničenjem! Iz leta v leto vidiš naše vrhove pokopane pod večnim snegom in ledom; glej, s tem privlačimo nase mnogokratni mraz, da se lahko doline in ravnine veselijo oživljajoče toplote!

Povej nam, ti neumen človek, le kaj smo hudega storile, da ne priznavaš vseh teh naših dobrih del in se tako kot glista zajedaš v naše drobovje; tam se ženeš za tistim, v čemer ni blagoslova zate, pri tem pa niti ne opaziš nas, ki te po navodilu tvojega in našega Stvarnika neprenehoma tako bogato blagoslavljamo z živim

blagoslovom?!

Zato ne bodi neumen in v prihodnje, namesto da riješ po našem drobovju, raje rij po naših pašnikih in višinah, in bodi prepričan: Samo ena rastlina, ena kapljica iz enega naših izvirov in en sam pogled z naših višin, poslan v daljni krog delovanja tvojega vsemogočnega Očeta in našega Stvarnika, ti bodo prinesli neprimerno več koristi, kot če bi izpraznil vse naše drobovje!"

Vidite, ta pridiga je zelo lakomne ljudi, če so le-ti nekajkrat obiskali gore, že velikokrat spremenila v radodarne in gostoljubne.

Tako torej pridigajo in zmeraj znova učijo gore. Kaj vse pa še učijo in pridigajo, bomo spoznali v nadaljevanju. Naj bo za danes dovolj!

11 Krepitev srca in notranjega očesa v gorskem svetu

Kaj torej učijo in pridigajo gore?

Kaj še učijo gore in o čem pridigajo, se lahko takoj prepriča vsak nepristransko misleči hribolazec in kateri v svojem čustvu prav jasno in razločno sliši besede, ki bi se lahko glasile takole:

"Poglej nas, s prahom obteženi zemeljski romar, kako svobodno in neodvisno zremo s svojih visokih vrhov v prostrane daljave Božjega stvarstva! Zrak nam prosto veje okrog naših čel in sončni žarek se blago lomi na naših visokih hrbtih. Noben mejnik tukaj ne govori popotniku: "Do tu lahko, najprej pa ne smeš.", temveč kamor koli stopi, hodi po svojih tleh. Kajti od tal, na katerih se je rodil, mora plačati davek; mi pa smo brez mejnikov, in za naša slemena se davek ne plačuje. Zato si, popotnik, na naših višinah doma!"

O tem, da so te besede resnične, se vsak zlahka prepriča, kadar koli stopi na takšne visoke gorske pašnike. Tako kot dobijo tu njegove oči širok viden krog, prav tako dobi njegovo srce široko razprostrt krog čutenja; njegove misli se združijo s čustvi, in tisti, ki morda še nikoli ni mislil s srcem, zdaj prvič občuti, kako sladke, ljubke in svobodne so misli srca, in tako daleč, čez obzorje navadnega razuma, segajo.

In če je tako, ali ne bo prijetneje v ubogi glavi, ko okrog njenega čela vejejo svobodnejši vetrovi iz visokega kraljestva duhov?! In ali ne bo bolj domače in prisrčno biti ravno tu, kjer se žarki sicer tako žarečega razuma mehko lomijo in se po takšnem prelomu prav ljubko spuščajo v osvobodeno srce?!

Kje na teh višinah naletimo na carino misli in kje na davkarijo

tega, kar je tu svobodna lastnina neumrljivega duha?! Kje je tu kakšen mejnik, prek katerega čuteča duša ne bi smela?!

Ja, tu na takšnih višinah se preprosti popotnik uči - če ne hodi z zamašenimi ušesi in zavezanimi očmi - kaj pomeni biti svoboden v višini svojih misli in v globini svojega čustvovanja, in kako blaženo je, če se to dvoje lahko nepristransko poveže, in kako blažena je tu misel na Boga, če Ga lahko popotnik iz globine svojega srca svobodno prizna in Ga ljubi ter moli v svobodnem velikem templju neskončnosti!

Povejte Mi, katerega vsaj nekoliko notranje prebujenega človeka ne bo navdihnilo to sveto čustvo, če se bo nekega jasnega jutra znašel na taki posvečeni višini?!

Človek lahko sicer tudi v nižini razmišlja sveto in veliko; toda pri tem se mu godi, kot če bi s praznim želodcem bral v knjigi opis dobrega obeda; stokrat ljubši bi mu bil resnični obed, kot pa sto še tako čudovitih opisov, od katerih ne more ničesar užiti.

Tako sta na takšnih višinah tudi notranje čustvo in notranje zaznavanje toliko močnejša od tistega, kar občuti v svoji kamri, kolikokrat močnejši in silnejši je resničen obed od opisanega. Toda kateri človek doživlja globlje: tisti, ki svojo prihodnjo ženo živo vodi pod roko, ali oni, ki si jo je umetniško, v najlepših barvah narisal in opisal? Gotovo bo vsak zagrabil živo in bo drugemu prepustil nedotaknjeno podobo ali opis!

Tako je tudi tukaj! Na takšnih višinah najde popotnik najgostoljubnejše tisto, česar mu v dolini ne moreta dati vse prizadevanje in ves trud. Zaradi tega je dobro in vsestransko koristno, da se pogosteje vzpnete na to ali ono gorsko višino; vaš trud ne bo zaman. Dobiček je vendar dvojen, večji: prvič, s tem se

okrepijo vsi naravni življenjski duhovi; vendar je ta dobiček še najmanjši, čeprav že en sam vzpon v gore koristi več kot deset lekarn in prav toliko najuglednejših zdravnikov. Veliko bolj pa to koristi duhu, saj dobi tako močno okrepitev iz svoje prvotne domovine.

Kdo od vas, ki se je povzpel na gore, se ne spominja tega, da mu je bilo med visokimi Alpami bolj domače in prijetno pri srcu, kot če bi bil v kakšnem še tako naseljenem mestu?

Od kod izvira ta občutek?

Le vprašaj gore, in te ti bodo odgovorile: "Glej to, kar ti pravi tvoj notranji občutek - seveda še nekoliko temno - je res: kajti tu si resnično doma, in sicer v krogu tvojih številnih prednikov, ki so tukaj že dolgo blaženi!"

Vidite, tudi vse to učijo gore! Kaj pa še učijo in pridigajo? Prisluhnite jim, še o marsičem znajo pripovedovati!

Da bi vam to, kar še pride, nekoliko bolj približal, vam bom iz takšnih gorskih dogodivščin povedal kratko zgodbico:

Nekoč je bil pobožen mož; imel je že precej let. Prestal je zelo veliko preskušanj, in med temi je bila ena najtežjih tudi ta, da je razen svoje najmlajše, skoraj dvajset let stare hčerke, izgubil vse otroke skupaj s svojo nadvse zvesto ženo.

Tako je ostal sam s to hčerko; prebivala sta v hišici ob vznožju zelo visoke gore, pri kateri je bilo ravno toliko zemlje, da je skromno preživljala njega in hčer, pa tudi priletno deklo in hapca.

Ta mož je v hčerini družbi večkrat in veliko molil k Meni, pri tem tudi veliko jokal za svojimi in zelo hrepenel, da bi lahko šel kmalu za njimi.

Ko je neko nedeljo zvečer s svojo hčerko skoraj do polnoči molil in

vzdihoval in sta skupaj v molitvi in vzdihih zaspala, se je hčerki sanjalo, da je s svojim starim očetom stala na najvišjem vrhu gore. In ko je tam veselo zrla v širne daljave, je nenadoma opazila množico ljubkih belih oblačkov, ki so plavali proti vrhu: in ko so priplavali povsem do vrha, je opazila, da so bili ti oblački človeška bitja. V začetku so bila zastrta, toda kmalu so se njihove tančice razkrile, in hči in stari oče sta presrečna spoznala, da so bila ta bitja njuni dragi pokojniki; mati je hitro stopila k svojemu ljubljenuemu možu, ter ga objela in ljubkovala, mož pa je jokal od veselja nad tem blaženim snidenjem. Nato se je mati obrnila k hčerki, jo poljubila in ji rekla: "Ljuba hčerka, tako kot si ti danes s svojim očetom tukaj, ravno tako pridita semkaj oba tudi jutri popoldne, pa bosta videla in občutila še več kot zdaj; toda zaradi tega ne smeta doma zamuditi ničesar in opraviti morata vse, kar je potrebno."

Po teh besedah se je hči prebudila in zbudila tudi očeta. In ker je opazil, da nastaja nov dan, je po stari navadi ostal buden; vstal je, se oblekel in zbudil tudi posla. Potem pa se je spet podal v svojo sobico in tam našel svojo hčer že oblečeno pri jutranji molitvi.

Blagoslovil jo je in jo poljubil, nato pa še sam pokleknil in skupaj sta opravila jutranjo pobožnost. Ko sta končala, sta vstala; hči je objela svojega starega očeta, ter ga zaupljivo in prisrčno poljubila tako, da je oče videl, da je nenavadno vesela in razpoložena. Takoj jo je vprašal: "Moja ljuba hči, kako to, da si danes tako živahna in vesela?"

Hči pa mu je rekla: "Toda ljubi oče, ali se ti ni danes prav nič sanjalo?"

Oče pa je odvrnil: "Res se mi zdi, kot da bi se mi nekaj sanjalo;

samo kaj - tega se ne morem spomniti!"

Hči je povedala očetu svoje sanje, in oče jo je ganjenega srca poslušal; nato pa je po končani pripovedi dejal: "Poslušaj, moja ljuba hči, kar se ti je sanjalo, bova danes tudi v resnici naredila! Zaradi tega bova takoj zdaj navsezgodaj odšla v bližnjo cerkev in tam s pobožnim srcem sodelovala pri bogoslužju; nato bova doma pojedla obed in se v spremstvu našega starega hlapca odpravila na goro. Če odidemo samo uro pred poldnevom, bomo okrog tretje ure prav lahko na najvišjem vrhu naših čudovitih Alp in bomo ob tej priložnosti lahko tudi v Gospodovem imenu pogledali, kaj počnejo tam zgoraj naša živina in naša pastirja, in če je vse zdravo in v dobrem stanju."

Rečeno - storjeno! Ob treh popoldne je stala naša majhna družina že na najvišjem vrhu; in to, kar je hči videla v sanjah, je videla zdaj tudi v resničnosti - enake oblačke, ki so se napotili proti vrhu.

Ko so prišli ti oblački bliže, sta jih opazila tudi oče in stari hlapec; in ko so zaplaval okrog vrha, so se tudi izoblikovali v bitja, napovedana v sanjah.

Ko je stari oče v teh bitjih spoznal svojce in ko so ga ti ljubeče objeli, ni mogel več niti dvomiti, da so to res njegovi blaženi dragi. Glasno je jokal od veselja in se Mi z najbolj gorečim srcem zahvaljeval, da sem ga že v tem zemeljskem življenju obdaroval s tolikšno blaženostjo.

Po takšni zahvalni molitvi pa se je njegovemu duhu popolnoma odprlo notranje oko. Takoj je ugledal ves vrh, povečan in spremenjen v nebeško pokrajino, in videl čudovita prebivališča svojih. Iz enega je stopil mož z velikim spremstvom, napotil se je naravnost k našemu staremu možu in mu rekel:

"Glej moj ljubi sin, kjer je na Zemlji vse pisano in živo, tam je v duhu videti vse prazno in mrtvo; kjer pa je na Zemlji videti, kot da bi smrt za vse čase pokosila svojo žrtev, tam je v duhu toliko bolj živahno in polno življenje!

Glej na visokih Alpah ne raste sicer žito, tam ni vinogradov in sadnega drevja, pa tudi nobenih rudnikov zlata, toda to, kar je mogoče najti v duhu, vidiš zdaj, po Gospodovi milosti razkrito pred svojimi očmi.

Še nekaj časa boš hodil po Zemlji s svojimi nogami; toda v tem času rasti v ljubezni do Gospoda! Glej, poleg mojega bivališča je druga čudovita palača; ta je namenjena tebi in tvojim, ko boš zapustil časno in nastopil svobodno, večno življenje!"

Ob teh besed je naš stari mož spoznal, da je to govoril njegov zemeljski oče - po tem spoznanju pa je blažena prikazen hitro izginila. Naši popotniki so od tega ohranili živ, blažen in krepien občutek, nato so se Mi zahvaljevali in me slavili za tako izkazano milost, potem pa se veselega in okrepljenega srca vrnili v svoj zemeljski dom.

Dotlej žalosten mož je potem preživel preostali čas na Zemlji še prav veselega srca in poln ljubezni in hvaležnosti do Mene; in če se ga je kdaj pa kdaj še polastila nepotrebna otožnost, je takoj, če so mu le njegove telesne moči dopuščale, obiskal naš prej omenjeni vrh in se vračal z njega zmeraj znova okrepljen.

Vidite, takšne zgodbe pripovedujejo tudi gore, čeprav ne z vsakomur razumljivimi besedami, temveč tako, da zelo zaznavno prišepetavajo čustvu duše in po njem tudi ljubezni duha.

Če to veste in se zaradi tega ob primerni priložnosti podaste na kakšno zelo visoko goro in vas tam spreletavajo takšna čustva,

lahko iz tega zanesljivo sklepate: "To so resnična domovinska čustva! Kako sladka in prijetna so in kako čudovito mora biti tistim, ki so že za večni v tej tihi domovini!"

Kajti lahko verjamete, da takšna čustva ne nastajajo samo zaradi teh vrhov, temveč izvirajo od blaženih duhov, ki vas obdajajo, ko so enako kot Jaz odšli pred vami, da bi vam napravili trajen prostor. Vendar pri tem ne smete biti enostranski in morda misliti: 39 "Na tej ali oni gori so takšna duhovna bivališča!" Kar je bilo tukaj povedano, velja največkrat za vsako goro, kjer so mejniki časovne lastninske pravice postavljeni daleč vsaksebi.

Podobna čustva vas lahko obhajajo že tudi na neravno visokih gričih; toda živa postanejo šele tam, kjer drvarjeva sekira nima več kaj početi.

Tako torej pripovedujejo, učijo in pridigajo tudi gore. Kaj pa pripovedujejo, učijo in pridigajo poleg tega, bomo zelo jasno predstavili v predzadnjem sporočilu. Zato naj bo za danes spet dovolj!

12 Gore kot kraji božjega razodetja

Kaj torej še pridigajo in učijo gore?

Tudi to bomo slišali v preprosti in kratki zgodbi. Torej poslušajte: Neki prav pobožen mož se je že dolgo ukvarjal z mislijo, ali le ne bi mogel biti za en sam trenutek deležen sveta velike milosti, da bi me lahko - samo za trenutek - videl. Pri tem je razmišljal, kaj vse bi storil za to, da bi dobil to milost. S to mislijo je dolgo blodil naokrog, podobno kot hodi lovec okrog gostega gozda, pa ne ve, kako bi vstopil vanj, in v katerem delu je divjad. Tako je tudi iskal sledi; toda sled je težko najti tam, kjer je vse gosto zaraščeno z vsakovrstnim grmovjem.

Naš stari pobožni mož se je sicer dobro zavedal, da je človek v svojem telesnem življenju nevreden takšne milosti, in da bo zato težko dosegel tisto, po čemer je hrepenel.

Toda po drugi strani je bilo njegovo poželenje spet premočno, da bi lahko upošteval ta ugovor.

Potem, ko so njegove misli dolgo blodile, je sklenil, da si bo na sosednji, precej visoki gori poiskal kraj, kamor bo odhajal, da bi se v vztrajni molitvi zbral, tako pogosto, kolikor mu bodo le dopuščali čas in druge okoliščine.

Da pa bi si kraj dobro zapomnil, je naredil križ in ga tam pritrnil. Ko je bilo to opravljeno, se mi kar najbolj slovesno zaobljubil, da bo na tem kraju tako dolgo vzdihoval in molil, dokler ga ne bom uslišal. Rekel je celo: ali bo tukaj umrl ali pa me bo videl, in da s tega kraja ne bo odšel, dokler se mu ne bom prikazal. Kakor je sklenil in pripravil, tako je tudi storil!

Tri leta je ta mož, kolikokrat so mu le dopuščale okoliščine, na ta

kraj, in tam kar najbolj goreče molil, pogosto več ur, k meni, da bi mu uslišal prošnjo. Vsakič, ko je bil tu, ga je na neviden način daleč naokrog obdajalo na tisoče pobožnih duhov. Ti pa so ga po moji volji tako okrepili, da je lahko po letu in pol že uporabljal notranji vid, in se tako z mnogimi sorodnimi duhovi pogovarjal o tem, kar mu je bilo tako zelo pri srcu.

Dobri duhovi so ga sicer enoglasno poučili, da je njegov namen v pravem, resničnem, bogu všečnem smislu nekoliko neumen, poleg tega pa so mu povedali še, da je že brez tega zanj velika milost, da sem mu odprl duhovno oko, da lahko tako vsak čas vidi svoje duhovne brate in se lahko pogovarja z njimi o vsem, kar je in kar bo še prišlo nad Zemljo. Toda takšen nauk dobrih duhov je pri njem obrodil prav malo sadu; kajti zmeraj znova jim je odgovarjal: "Moji ljubi bratje in čisti ljubljene prijatelji moje ga in vašega Gospoda! Enkrat za vselej vam ne morem reči nič drugega kot to, kar sem vam že večkrat rekel:

Če bi samo Njega videl in Ga imel, potem zame ves svet z nebesi vred ni vreden niti prebite pare več. In lahko govorite kar in kakor hočete, vendar me nikdar ne boste odvrnili od mojega namena; kajti jaz Ga hočem in Ga moram videti, Njega, ki Ga edinega nadvse ljubim! Samo On mi je vse; vse drugo pa mi ne pomeni nič!"

Vsakič, ko so ti dobri duhovi slišali, kar je mož govoril, so se trkali na prsi in ga hvalili zaradi njegove velike ljubezni do mene. In tako so se trudili zaman. Ko pa so to opazili, so se nekaj časa ob njegovih obiskih zadrževali tako daleč od tega kraja, da ni mogel videti nikogar več in tudi nič drugega kot to, kar so videle njegove telesne oči.

In ker so ga duhovi zapustili, je pomislil, da je takšno hrepenenje morda vendar nekaj grešnega, in tako je nekega dne spet premišljeval, kaj naj stori. ali naj uboga duhove ali pa ostane zvest temu, k čemur ga je njegovo čustvo tako zelo spodbujalo.

Nazadnje je zmagalo čustvo nad vsemi duhovi; kajti sam pri sebi je rekel: "Naj bo, kakor hoče! Da sem grešnik pred Bogom, to mi kaže že moje telo; kajti če ne bi bil grešnik, potem gotovo tudi ne bi imel tega grešnega spričevala smrti. Jaz pa sem grešnik, dokler nosim to telo. Toda le kaj zmore grešnik za to, če se je v njegovem telesu duh vnel od vročega hrepenenja, da bi videl Njega, ki ga je ustvaril za večno življenje?! In tako hočem ostati zvest svojemu prvotnemu namenu, pa naj se zgodi, kar hoče: moja ljubezen do Boga vendar ne sme oslabeti; raje bom ljubil do smrti, kot pa le za las popustil pri tej ljubezni!"

Potem, ko je to sklenil, je naš starec spet pridno odhajal na omenjeno mesto in tam molil še veliko bolj goreče kot poprej.

Ko so med takšnimi molitvami na tej gori minila skoraj tri leta, je prišel k našemu možu človek dobrega videza, sicer pa bolj reven na pogled in se je začel pogovarjati z našim molivcem.

Vprašal ga je: "Ljubi mož, kaj počneš na tem vrhu?" In molivec mu je odgovoril: "Moj dobri prijatelj, kot vidiš- molim!" Tujec mu je rekel: "Ali ne veš, da lahko Gospoda molimo samo v molilnicah; ti pa, kot je videti, se teh ogibaš in tako opravljaš vso svojo pobožnost samo na tej gori?"

Na to mu je naš molivec odgovoril: "Ljubi prijatelj, to je res; toda tedaj, kadar ni vreme primerno, grem v molilnico! Vendar ti moram odkrito priznati, da v molilnico še nikoli nisem mogel moliti s pravo pobožnostjo, tako kot molim na tem na tem vrhu, ki se mi zdi

še posebno svet! Odkrito ti morem priznati tudi tole: Če se tu ozrem okrog sebe in vidim ljubo travo, lepe gozdove, s katerimi je vznožje te gore tako bogato okrašeno, in širo, svobodno nebo nad seboj, mi pravi moje notranje čustvo. 'Glej, ti okraski velikega božjega templja so Njegovi vsemogočni roki gotovo bližji kot rezbarije, s katerimi je okrašena zidana molilnica!' Po takšnih mislih sem spet popolnoma v svojem elementu in se odpravim na ta svoj vrh in tam molim iz vsega srca."

Na to izjavo je rekel tujec: "Moj ljubi prijatelj, v tem se popolnoma ujemam s teboj; toda od tebe bi rad zvedel samo še to, iz katerega globokega notranjega razloga si izbral ta kraj za svojo pobožnost?"

Pri tem vprašanju je naš molivec nekoliko osupnil, vendar se je kmalu spet zbral in odvrnil tujcu: "Glej, moj dragi prijatelj, nekateri ljudje prosijo za zdravje, nekateri za premoženje, nekateri za to in nekateri za ono, - samo jaz ne prosim za vse to; kajti meni pomeni vse samo eno in to je Gospod, moj Bog! In Tega bi rad videl samo enkrat videl v tem svojem zemeljskem življenju; kajti dobro vem, da to telo ni primerno, da bi ga gledalo pogosteje. Če to dosežem, sem dosegel več, kot bi mi lahko dala Zemlja in nebo! Zato tudi raje tukaj umrem, kot da bi samo za las opustil ta svoj namen; in ko ga dosežem, se bom za to na tem kraju Bogu zahvaljeval in ga slavil vse življenje!"

Po teh besedah ga je tujec spet vprašal: "Kako pa si predstavljaš Boga? Kajti lahko bi se zgodilo, da bi Bog prišel k tebi, se ti pokazal in s teboj govoril v taki ali drugačni podobi; če Ga pa ne bi prepoznal, bi bila vsa tvoja molitev zaman, četudi bi jo Gospod, tvoj Bog uslišal!" Ob tem vprašanju je naš molivec še bolj osupnil in nazadnje dejal tujcu: "Moj dragi prijatelj, tu simi pa povedal nekaj

zares pomembnega; kajti glej, tako daleč niso moje misli še nikoli segle in priznati moram, da si tega sploh ne znam predstavljati. Moja predstava o božjem bitju je tako zmedena, da še do te ure ne vem, ali obstaja Bog, ki je videti približno tak kot velik človek, ali sestoji ta Bog iz treh ljudi, ki pa bi se ne glede na to morali privilegati drug drugemu skoraj tako, kot da bi imeli samo eno skupno telo. Ali je božje bitje neskončna svetloba, v kateri tetri božje osebe plavajo in delujejo? Skratka, dragi prijatelj, o tem ti res ne morem povedati nič zanesljivega. Glej, ta negotovost je bila tudi poglavitni razlog, da sem si izbral kraj na tem vrhu; kajti odkrito ti moram priznati, bi bilo boljše, da me sploh ne bi bilo, kot pa da se ne bi mogel prepričati o tem, kakšen je tisti Tisti, ki ga nadvse ljubim!"

Tujec je našega molivca vprašal: "Mar še nisi nikoli bral, kaj je Kristus nekoč rekel o sebi, ko so ga apostoli nagovarjali, naj jim pokaže Očeta? Glej ali ne piše tam: "Jaz in Oče sva eno! Kdor vidi mene, vidi tudi Očeta; kajti Oče je v meni in jaz v Očetu?"

Pri teh besedah je naš molivec ostrmel in pri priči se je spomnil dveh učencev, ki sta potovala v Emavs, nato pa je nekoliko plašno vprašal tujca: "Ljubi prijatelj! Povej mi, ali nisi ti kakšen puščavnik ali kakšen pobožen in o Svetem pismu dobro poučen mož; kajti navaden človek ne bi govoril tako."

Na to vprašanje tujec našemu molivcu ni več odgovoril, temveč ga je prijel za roko, ga vzdignil z Zemlje in ga odvedel na najvišji vrh gore. Šele tu je spet odprl usta in mu rekel: "Brat, glej to, za kar si tri leta prosil, je zdaj pred teboj; glej, Jaz Sam sem edini Bog nebes in Zemlje in razen Mene ni nikogar več!

Ostani pa mi zvest v svojem srcu, čeprav me tako v svojem

življenju ne boš več videl! Tako kot zdaj pa boš slišal še naprej sladek očetovski glas, tako na tem vrhu kot povsod, kjer boš v Mojem imenu!

Tako pa si našel življenje, in to ti ne bo nikoli več odvzeto. Resnično, povem ti: Tvoja duša ne bo nikoli vso večnost okusila smrti! Amen." Po teh besedah je visoki tujec izginil in naš molivec je jokal, hvalil in slavil Boga vso noč in nato obiskoval ta vrh še bolj marljivo, kot poprej.

Vidite, tudi takšna resnična dejstva vam pripovedujejo gore, ali vsaj v duhu molite na gorah - ki so čisto čustvo k Meni, in tudi vam se lahko zgodi to, kar se je zgodilo našemu pobožnemu molivcu.

Kaj pa gore učijo, pridigajo in pripovedujejo, borno slišali še v zadnjem sporočilu. In tako naj bo za danes dovolj!

13 Gore kot ogledalo naše notranjosti

Kaj še učijo in pridigajo gore?

Gore govorijo ljudem, ki jih upoštevajo, tudi takšne besede, iz katerih lahko vsak, vsaj nekoliko duhovno prebujen človek zlahka spozna, kako je z njegovo dušo.

Potemtakem so gore resnično duhovno ogledalo za tiste, ki se hočejo v njih ogledovati.

Kako pa to?

Že ob marsikaterih priložnostih ste skusili, da ima za duhovno bolj prebujene ljudi vsak pojav v naravi kakšen pomen, in to ste spoznali zlasti ob tistih priložnosti, ob katerih so se vam razkrile nekatere gore.

Duhovno bolj prebujen človek mora torej samo bežno pogledati sosednjo goro, da vidi kako je osvetljena, ali je popolnoma čista ali pa obdana z modrikasto izparino, in kateri njeni deli so bolj ali manj zamegljeni, ali kje je opaziti celo meglo okrog gore, ali v globini, v sredini ali na njenem vrhu, ali če so nad njenim vrhom oblaki, in kakšne vrste so ti oblaki.

Takšen opazovalec ne sme prezreti, kakšna čustva so ga prevzela ob pogledu na goro, ki stoji pred njim, ali mu je obudila prijetno ali bolj otožno razpoloženje, ali je ob tem občutil močno hrepenenje, da bi se čim prej povzpел na to goro, ali pa občuti v sebi ravno nasprotno čustvo, ki je nekako enako tako imenovanemu in bolj občutenemu čustvu nezmožnosti. Tako tudi - to je seveda značilno samo za bolj prebujeno čustvo - ali je ob pogledu na neko goro začutil v sebi vedro jutranje čustvo, ali sicer tudi vedro, toda vendar bolj utrujajoče opoldansko čustvo, ali zaspano večerno

čustvo, ali puščobno, topo polnočno čustvo, in kako dolgo se je to obdržalo in obvladovalo dušo.

Vidite, vse tu naštete točke je treba upoštevati; kajti vsi ti pojavi in občutki zmeraj na las ustrezajo človekovemu notranjemu stanju. Pri tem pa je treba pripomniti, da se morajo tu občutki ujemati s pojavi - kajti pojavi sami zase še ne dajejo veljavnega pričevanja - če pa čustvo harmonizira s pojavom, potem gora človeku natančnonaznanja, v kakšnem stanju je.

Tako na primer: Če bi šel nekdo zjutraj ven in bi uzrl popolnoma čisto goro, ta gora pa nikakor ne bi zboljšala njegovega razpoloženja, temveč bi ga napolnila s skrivno tesnobo - v tem primeru bi bil pojav neharmoničen s čustvom; gora pa bi ne glede na to ostala opazovalcu zvesto ogledalo. - Le kako?

Vidite, takoj ko duhovna čistost gore odbija opazovalčevo dušo, pravi gora opazovalcu: "S kakšno nečisto dušo me opazuješ! Zato se očisti, da se boš dvignil nad svojo posvetnost tako, kot se jaz dvigam nad nižinsko blato, v katerem ne prebiva nič drugega kot bedni črvi, žabe, krastače in kače!"

V tem primeru spozna opazovalec v zrcalu svoje gore svojo podobo, kakšen bi moral biti - pa ni.

In drugi neharmonični primer: človek bi lahko odšel zdoma zjutraj ali ob drugem dnevnem času, pa bi tu zagledal popolnoma zamegljeno goro, pri tem pa ohranjal vedrino in veselo jutranje razpoloženje. Kaj bi v tem primeru opazovalec lahko sklepal iz zamegljene gore?

Ob tej priložnosti bomo pustili goro, da sama spregovori nekaj besed. Lahko bi se glasile tako: "Poglej me, veseli popotnik, s svojo jutranjo vedrino! Prej si bil tak, kot sem zdaj videti jaz, mračen in

žalosten. Zadušljiva noč je grozila, da te bo požrla, in kakor zdaj vse moje bitje, ta ko so tudi tebe obdajali soparni in težki oblaki. Nisi vedel, kaj bodo zgrnili nadte. Kmalu so prišli nadte silni viharji in marsikatera strela iz tvojih oblakov te je zadela. Toda ti nisi obupal, imel si me za zgled v svoji duši in si stal tu tako kot jaz: visoka skala, neustrašen in kljubujoč takšni skušnjavi. Glej, viharji ki so grozili, da te bodo uničili, so se kmalu spremenili v rešilne angele in te osvobodili velikega bremena tvoje noči. S tem, mali prijatelj v dolini tu spodaj - ki me zdaj z vedrim srcem opazuješ, ko sem pokopana v oblakih noči, ko viharji hrumijo okrog mojega čela, kot bi me hoteli uničiti – dobro si zapomni to podobo, kajti samo tako bodo tvoja čustva ostala kot jutro, če se boš dovolj pogosto spomnil, kako je bilo s teboj nekoč, ko si bil v podobnem stanju, kot sem zdaj jaz.

Glej, ta vihar me ne bo uničil, in kmalu me boš zagledal kot sebi enako; blagor ti, če me boš v moji čistosti še lahko gledal z enakim čustvom, kot me gledaš zdaj, ko ti kažem, kakšen si bil nekoč!"

Vidite, kako dober in koristen nauk daje takšna zamegljena gora čistemu srcu, s tem ko ga vodi k pravi ponižnosti in opazovalec si potem lahko reče: "O gora, kolikokrat si že bila tako obdana z oblaki in kolikokrat spet čista; naj se zato zmeraj spominjam, da lahko očiščeno srce, dokler je tako svobodno, spet obdajajo oblaki - prav tako kot tebe. Da pa se to vendarle ne bi zgodilo, naj me tvoji oblaki zmeraj spominjajo na to in mi z gromkimi besedami kličejo: "Glej, kako žalostno je, če se spet pogrezneš v noč in kako težko je nositi oblake polne neštetihih bliskov, ki ne vprašajo: Kam naj udarimo?, temveč udarjajo kamorkoli in zadenejo, tam zdrobijo in uničijo vse, kar zadenejo!"

Vidite, to sta dve kulminacijski točki (vrhunca) neharmoničnega razmerja med pojavi in občutki!

Med tema dvema skrajnostnima torej lahko nastopi še veliko večjih ali manjših vrst neharmoničnih pojavov, ki pa jih zaradi teh skrajnosti zlahka prepoznamo, ker se ne razprostirajo več nad celoto, temveč samo nad posameznimi deli.

Najtežje je presojati totalni pojav; prav ta pa je že pojasnjen. Vsakega posameznega torej zlahka prepoznate, ravno tako, kot če nekdo pozna splošno računsko formulo in potem s pomočjo te lahko razvozla vsak posamezen primer.

Kar zadeva *harmonične* pojave, pa ti ne potrebujejo nadaljnje razlage. Kajti kjer vedro srce uzre vedro goro, postane še bolj vedro in hrepeni navzgor na čisti vrh; kjer pa mračno čustvo uzre hudo zamračeno goro, postane ob njej še bolj mračno in skrivaj že kliče v duhu: "Gora, podri se name in pokrij mojo strašno noč!" Tak človek gotovo ne hrepeni povrh te gore.

Ko pa nekdo odide ven z vedrim razpoloženjem in ga zamračena gora ozlovolji, potem takšne slabe volje ni treba razumeti nič drugače kot prebuditev resničnega stanja, v katerem je srce skrivoma še zmeraj; gora le pokaže človeku, kaj vse še tišči v njem.

To so splošni razlogi harmoničnih odnosov, po katerih se da prepoznati in določiti tudi vsak, še tako nepomemben posebni primer.

Razumljivo je, da višje gore in posebno ledeniki, kakršen je naš Grossglockner, še veliko bolj zanesljivo omogočajo takšno opazovanje kot druge, manj visoke gore, saj je določitev gore tem bolj pomembna, kolikor višje dviga svoj vrh nad navadno lakomno globino Zemlje.

Gore postanejo pomembnejše šele na svojih čistejših ledinah, to lahko spozna vsak iz celote, kajti kolikor čistejše postajajo gore, toliko bolj duhovno je na njih; zaradi tega naredijo že same po sebi na vsako dušo večji vtis, kot manjše višine.

Če pa hočete še bolj določno uvideti, v kateri regiji so gore in katere so najbolj učinkovite, si samo pozorno pogledajte posrečene risbe hlapca (op.: Jakoba Lorberja v "Briefe Jakob Lorbers"). Iz njih boste prav kmalu, čisto spodaj na risbi, uzrli točke, v katerih se začena učinkovitost gora in tudi to, katere gore najbolj učinkujejo.

Če hočete to spoznati, tedaj se potem, ko ste si vsako risbo pazljivo ogledali, kako je zbudila čustvo, in iz tega boste prav kmalu spoznali, kje se kaže večji učinek. Kajti tudi slika je prisposodba predmeta in lahko, v duhu oživljena, postane skoraj popolna resničnost; seveda pa je treba podobo opazovati toliko pazljivo, da se s tem v občutku uresniči. Ko se to pri nekom uresniči, se ta lahko iz takšnega opazovanja nauči marsikaj koristnega.

Takšna gora je po svoji naravi veliko bolj učinkovita; to se vidi že na prvi pogled, in nadaljnja razlaga ni potrebna. Vsaka izkušnja uči isto; in tako nismo predstavili samo Grossglocknerja v vsem njegovem delovanju in učinkih; kar je podano tukaj, velja za vse gore in tako je to tudi razumeti.

Še posebno pa je treba pod tem razumeti ustrezne gore v človekovem srcu, te lahko primerjamo z resničnimi; v srcu nastane prav tako koristno daljinsko delovanje, kakršno nastaja tukaj in je trajno na tej gori, ki smo vam jo opisali.

To torej upoštevajte, ravnajte se po tem in se preizkušajte; tako se bo resnični notranji blagoslov gora razlil nad vas, prav tako kot

tukajšnje gore razlivajo svoj blagoslov nad vso deželo - resnično, pravilno in vestno!

Jaz sem bil rad pred vsem na gorah; tu sem nasitil toliko lačnih z nekaj hlepci kruha in se pokazal povelečan na neki gori in odšel z neke gore v svoje kraljestvo. Zato vam pripovedujem vse to o gorah in vam s tem odpiram velika vrata v kraljestvo večnega življenja!

Pomislite, da se Jaz, Začetnik in Stvarnik gora nisem zaman rad zadrževal na gorah in nisem brez velikega življenjskega pomena poslednjič molil na neki gori; zato Me v vsem posnemajte, tako boste težko kdaj koli zgrešili cilj to je Mene Samega.

To vam povem Jaz, ki sem nekoč z gore razdelil nebesa. Tudi te so del nebes; sprejmite to od Mene kot velik blagoslov in ostanite v duhu živi na veke. Amen.

Konec

Vsebina

Uvod: Poslušajte, ter nato glejte in spoznajte 1

1. Grossglockner kot oče gora in dežele 3
2. Pomen in nastanek železa 12
3. Gore kot regulatorji zračnih tokov 16
4. Bistvo in vzrok ledeniške svetlobe 17
5. Duhovno in materialno 26
6. Boj duhov v naravi 30
7. Kako se ponižajo in vzgajajo naravni duhovi 37
8. Poti zaboljšanje naravnih duhov 43
9. Vzpenjanje na gore prebuja duha 49
10. Gore pridigajo o ljubezni in prerokujejo modrost 54
11. Krepitev srca in notranjega očesa v gorskem svetu 61
12. Gore kot kraji Božjega razodetja 68
13. Gore kot ogledalo naše notranjosti 74

